

DE LEMNISCAAT KRANT

DE KRANT VAN DE
LEMNISCAATCLUB MET O.A.

- GRIEZELVERHALEN,
GEDICHTEN, BOEKEN EN STRIPS
- JEUGDBIOSCOPEN IN
VLAANDEREN EN NEDERLAND
- GEDICHTEN LEZEN, EEN KUNST
APART
- EEN TIPJE VAN DE SLUIER VAN
HET NIEUWE BOEK VAN ANKE
DE VRIES

Bijna feest!

Weten jullie dat we in maart vijf jaar bestaan? Vijf jaar geleden begonnen als een initiatief van een stel gekken (jonge en oude gekken overigens) die dachten dat je met een redactie die voor het merendeel uit jongeren bestaat een leuke krant kunt maken. En dan nog wel over boeken! De mensen die het konden weten lachten ons uit. Zeker toen wij ook nog een tientje per jaar wilden vragen als lidmaatschapsgeld voor onze club. En daar begonnen we dan, met een eerste krantje van 4 pagina's. De eerste clubleden weten het nog wel, met Jan Terlouw op de eerste pagina. Nu twintig kranten verder met zo'n zeven tot achtduizend leden zijn we er nog. Nog steeds boordevol nieuwe plannen en nog lang niet uitgepraat en geschreven.

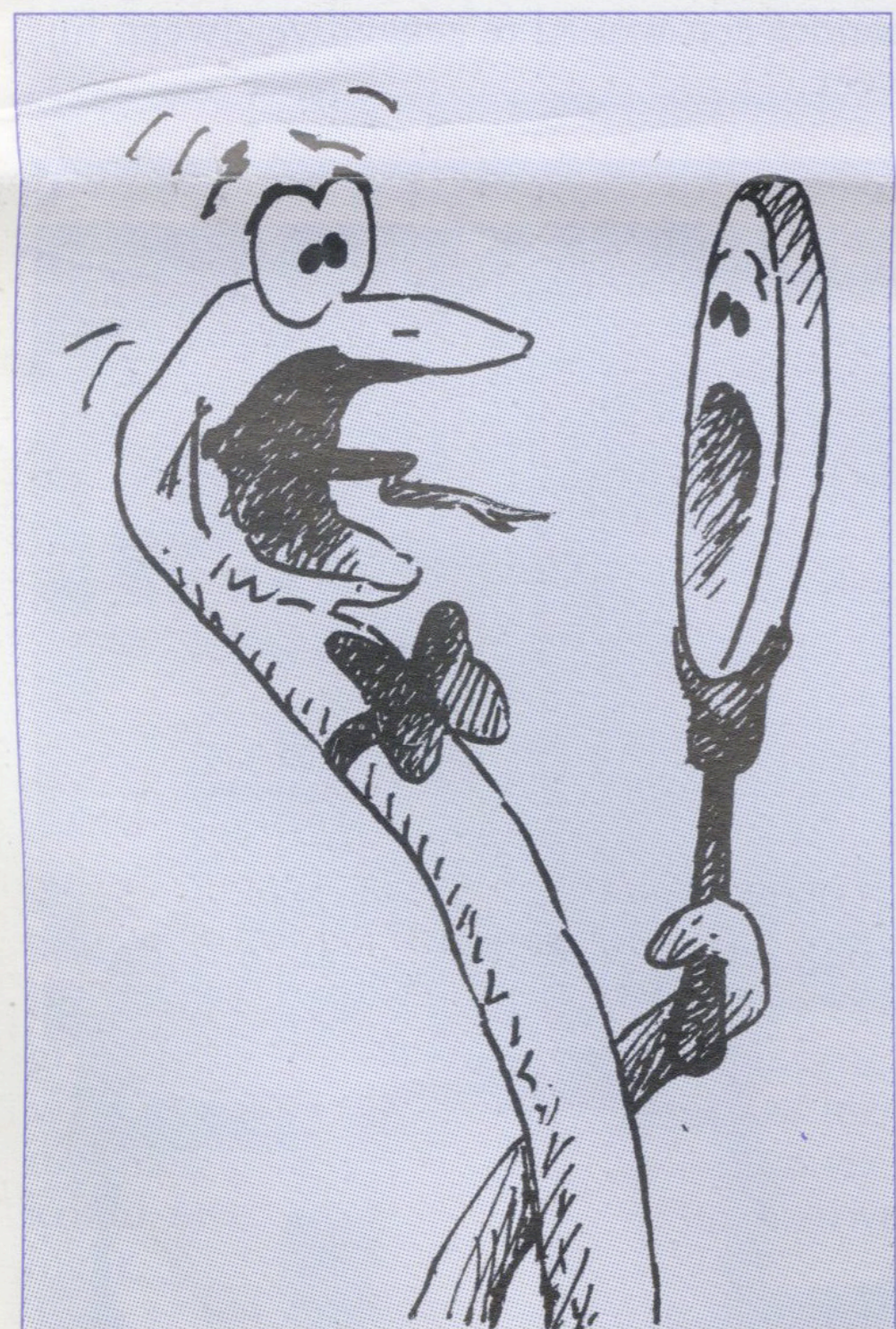
Story international

Vorig jaar voor het eerst van start gegaan in Rotterdam, de tegenhanger van Poetry International.

Poetry International is een jaarlijks poëziefestival waar dichters uit de hele wereld hun werk voordragen. Het is behalve een festival voor het publiek ook een ontmoetingsplaats geworden voor dichters van overal.

Story International wil iets dergelijks worden voor verhalenvertellers en verhalen-schrijvers.

Van 14 tot en met 21 januari is het weer prijs in het Bibliotheektheater in Rotterdam. Dan kun je elke avond, en ook op een aantal middagen, naar verhalen luisteren uit alle windstreken.

Over griezelen gesproken...

© Chris van Houts

ANNIE SCHMIDT

Zaterdag 2 november om tien voor tien 's avonds was het dan zover. We hadden er allemaal erg naar uitgekeken en waren dan ook heel benieuwd wie de Publieksprijsverkiezing zou winnen. Helemaal als een donderslag bij heldere hemel kwam het niet. Heel veel mensen hadden voorspeld dat Annie M.G. Schmidt zou winnen en ze kregen gelijk. De eerste reactie van mevrouw Schmidt was: 'O wat erg! Wat erg voor al die anderen!' Maar er kan er natuurlijk maar een eerste worden.

Het was de tweede keer dat mevrouw Schmidt de Publieksprijs won. In 1988 stond de prijs in het teken van de poëzie en ook toen won 'de moeder' van Pluk, Minoes en Dikkertje Dap. Sonja Barend, die de Publieksprijs mocht uitreiken, had een originele oplossing voor dat 'probleem'...

Sonja: 'Dan gebruikt u ze toch gewoon als boekensteun!'

Annie (lachend): 'Ja Sonja, dat lijkt me een heel leuk idee.'

Dick Bruna noemde u al 'de moeder van ons allemaal' en dat is natuurlijk ook wel een beetje zo. Drie generaties op z'n minst hebben genoten van uw boeken. Geniet u daar van?

Ja, Ja, dat is zo leuk. Als ik boeken zit te signeren en er mannen en vrouwen komen van tegen de zestig, die mijn boeken aan hun kinderen hebben voorgelezen en die kinderen weer aan hun kinderen, dan vind ik dat zo iets unieks. Daar ben ik dan heel gelukkig mee. Dan zie ik zo'n oude versleten Jip en Janneke en dan moet daar nog een handtekening in. Dat vind ik mooier dan alle prijzen.

U heeft een hele reeks prijzen gehad, ook internationaal. Er is nu zelfs een beeld van u gemaakt, in brons gegoten. U heeft volgens mij altijd gezegd: 'Ik wil niet in brons en ik wil niet op een voetstuk.' Er is inmiddels geloof ik ook al een straat naar u genoemd...

Ja, en een heleboel scholen, ook al!

Maar u wou dat allemaal niet.

Nee, ik wou dat helemaal niet. Maar ik denk dat je, als je zo oud wordt als ik, hoe langer hoe ijdel en egocentrisch wordt. Gieriger ook. (lachend) Dat hou ik allemaal zelf dat geld (er was 15.000 gulden verbonden aan de Publieksprijs, red.), daar krijgt niemand wat van.

Hoe oud bent u nu?
Precies tachtig.

Lees verder op pag. 2

Griezelen bij de kerstboom

Hier is 'ie dan, de beloofde griezelkrant, compleet met enge verhalen over piepende deuren, spinnewebben en vlermuizen. De hele bijlage staat er vol mee. Maar jullie hebben zoveel griezeligs ingestuurd dat ook het PODIUM VOOR EIGEN WERK er vol mee staat. Wij wensen jullie een huiveringwekkende, kerst, waarbij de rillingen over je rug lopen.

Nieuwe boeken

Tussen al het gegriezel door zou je bijna vergeten dat er regelmatig prachtige nieuwe boeken verschijnen. In deze krant aandacht voor Alleen op een eiland het aangrijpende boek van Theodore Taylor. Wat vinden jullie overigens van het omslag? Een beetje anders dan anders vinden jullie niet? Geslaagd? Een misleun? Laat ons eens weten wat jullie ervan vinden. Verder ook nog een voorproefje van Marius en van Juniper de voorloper (dit is geen zefout!) van het boek Heksenkind van Monica Furlong. En tot slot ook nog een tipje van de sluier van het nieuwe boek van Anke de Vries.

Jeugdboekenweek in Vlaanderen

van 11 tot 25 maart 1992

En wat is het thema: GRIEZELLEN! Als je na het lezen van deze krant de smaak te pakken hebt gekregen van het griezelen, kun je rustig in maart de draad weer oppakken. Er zijn ook dit jaar weer keuzelijsten gemaakt, maar daar hoeft je je niet toe te beperken. Er zijn nog veel meer griezelboeken. Vraag het maar aan je boekhandelaar of in de bibliotheek.

JEUGDBOekenWEEK
van 11 tot 25 maart '92

Vervolg gesprek
ANNIE SCHMIDT

Iemand zoals u, vraag ik me wel eens af, krijgt die nog kritiek? Is er ooit iemand die iets kritisch over u durft te zeggen?

Ja, dat vind ik wel, hoor. Zodra je iets voor het theater doet, krijg je enorm veel kritiek. Met boeken misschien ook wel, maar zeker als je een toneelstuk schrijft of een musical schrijft of zoiets, worden er soms vernietigende kritieken op je losgelaten. Gelukkig maar eigenlijk, want anders zou je inderdaad een soort koningin worden waar niemand iets van durft te zeggen. Gelukkig is dat niet zo.

Trekt u zich daar iets van aan?

Ja. Dat vind ik heel naar. Daar ben ik dan heel woedend over. Dat moet je ook worden.

Ik las een recensie in Vrij Nederland over 'En ik dan', dat weer opgevoerd wordt. De recensies waren allemaal zeer lovend, behalve één. Namelijk die in de Volkskrant. Daar stond in: 'De twee actrices maken het stuk verteerbaar'. O ja? Ja, echt de Volkskrant, hè.

Gaat u dan met kopjes gooien thuis?

Nee, want ik lees de Volkskrant niet. Ik hoor het dus nu voor het eerst. (lachend) Maar ik kan het anders doen, hoor!

Bent u zelf kritisch op uw werk in die zin dat u nog dingen weggooit?

Ja. Ik ben heel kritisch voor mezelf. Jazeker. Maar ik schrijf niet meer zo veel, hoor.

Maar u bent toch aan een nieuw stuk bezig?

Ja, maar het is maar afwachten of dat ooit nog af komt. Ik kan natuurlijk niet zo veel en zo veel tegelijkertijd als vroeger.

U kunt zelf heel moeilijk lezen. U wordt voorgelezen. Dat wil zeggen dat u moet kiezen. Wat kiest u dan?

Dan vind ik het zo jammer bijvoorbeeld dat ik nog zo weinig kinderlectuur lees, want ik moet de krant lezen, de weekbladen lezen. Ik laat me een roman voorlezen of een boek over geschiedenis of over wat er vandaag de dag in de wereld gebeurt. Dat vind ik interessant en daarin wil ik bij blijven.

En de Nederlandse literatuur?

Nederlandse literatuur nauwelijks. Ik heb net nog een boek van Springer over Perzië gekregen. Dat wil ik dolgraag laten voorlezen. Maar dat kost zo vreselijk veel tijd.

Houdt u wel van Nederlandse literatuur? Nou zeker wel.

Mevrouw wordt een beetje mild, hè, op haar oude dag?

Ja hè, zo mild als de pest!

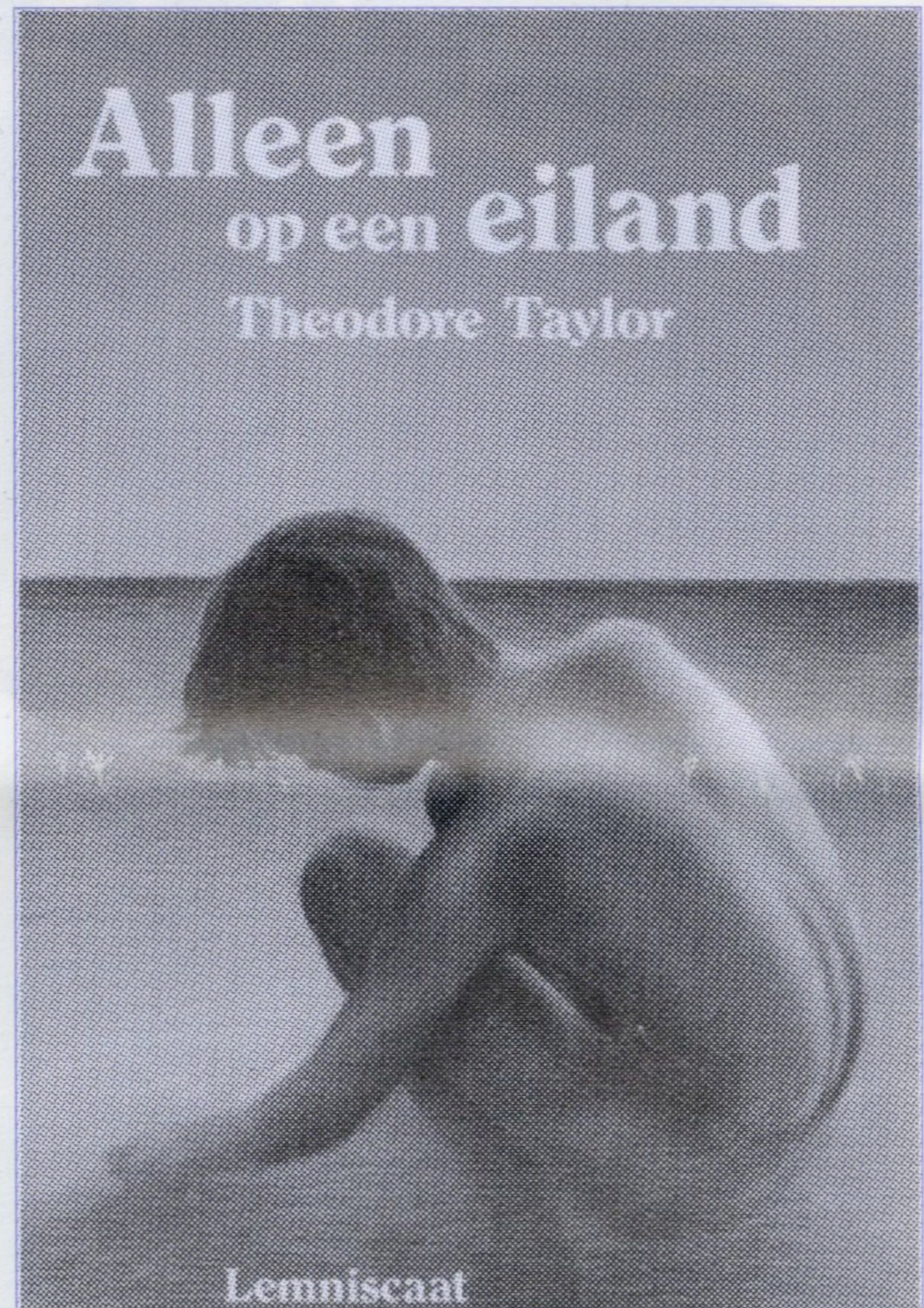
Ze zeggen het van mij ook, dus u kunt het rustig beamen!

DE ANTWERPSE BOEKENBEURS...

In de afgelopen krant stond niet zoals in voorgaande jaren een artikel over de Boekenbeurs in Antwerpen, en er stond ook geen bon in waarmee je gratis naar binnen kon. We hoorden op de stand van de firma Denis & Co op de boekenbeurs dat clubleden teleurgesteld waren, en dat is begrijpelijk. Door een misverstand zocht het stukje en de bon niet in de krant terechtgekomen. Gelukkig is de boekenbeurs voor iedereen onder de 12 gratis.

Volgend jaar besteden we weer als vanouds aandacht aan de boekenbeurs en staat er weer een bon in voor gratis toegang, ter beschikking gesteld door de firma Denis & Co. Wij hopen dat jullie je niet hebben laten weerhouden om toch naar Antwerpen te gaan, want het was als vanouds weer een feest voor boekenliefhebbers. Op de stand van de firma Denis & Co signeerden Anke de Vries en Evert Hartman, en over belangstelling hadden zij niet te klagen.

Alleen op een eiland

Alleen op een eiland – Theodore Taylor

Tijdens de Tweede Wereldoorlog woont Philip met zijn ouders op Curaçao. Rondom het eiland woedt het oorlogsgeweld. Wanneer hij met zijn moeder het eiland verlaat om een veiliger heenkomen te zoeken in de Verenigde Staten, lijden ze schipbreuk. Hun boot wordt geraakt door een Duitse torpedo. De zeeman Timothy, een grote neger, redt Philip, die door de klap van de ontploffing blind wordt. Met hun vlot spelen ze aan op een onbewoond eiland.

De nachtelijke regen had ons weer hoop gegeven en we deden ons werk met een half oor naar eventueel motorgeronk in de lucht, maar er was de hele dag niets anders te horen dan de gewone geluiden: de branding, de wind en de kreten van de zeevogels.

Die avond na het eten mopperde Timothy: 'En nóg geen vliegtuig! Volgens mij zit er 'n jumbi (boze geest) op dit eiland!' 'Wat een onzin, Timothy.'

'Er is een boze geest die ons pest,' zei hij somber. 'En we hebben een eens een kip of graankorrels om hem mee te verdrijven.' 'Daar geloof je toch niet echt in, Timothy?' Vader had wel eens over 'obediah' en 'voodoo' in West-Indië verteld. 't Was uit Afrika afkomstig en in-Haiti was het 't ergst, maar er werd op alle eilanden wel aan gedaan. Het was een mengeling van godsdienst en zwarte kunst.

Ik wist dat hij naar Sausi keek toen hij zei: 'Wie weet is die gekke kat de jumbi wel.'

'Hij is toch maar een doodgewone kat,' protesteerde ik. Maar Timothy begon nog eens alles op te sommen zoals het was gebeurd: 'Hij kwam op het vlot en we raakten af van de anderen; toen verloor de jongeheer het gezicht en dat was me een toestand; toen dreven we naar deze godverzeten "Duivelsmond"...' 'Timothy, Sausi is geen jumbi. Laat 'm met rust.'

De oude man zei niets en ik maakte me in eens zorgen over Sausi's veiligheid. Timothy bleef de hele nacht in mijn buurt, maar toen ik de volgende morgen wakker werd, was hij weg – en Sausi ook. Ik kroop de hut uit en begon Sausi te roe-

pen; toen riep ik Timothy, maar er kwam geen antwoord. Ik daalde de heuvel af en ging langs het strand in de richting van het rif. Ik wist dat voo-doo onzin was, maar het had toch iets angstaanjagends. Ik snapte niet waarom Timothy dacht dat Sausi een jumbi was.

Ik besloot het eiland rond te lopen. Tastend met mijn stok zocht ik de weg langs aangespoeld hout en door koraal dat met de nachtelijke eb was drooggevallen. Af en toe roepend liep ik zo over het natte zand en toen ik de noordpunt bereikte antwoordde Timothy: 'Morge, Phil-liep.' Ik vroeg waar hij had gezeten en hij lachte: 'Je kan hier niet veel kanten op. Ik was hier, op 't strand.'

'Waar is Sausi?' Timothy zweeg.

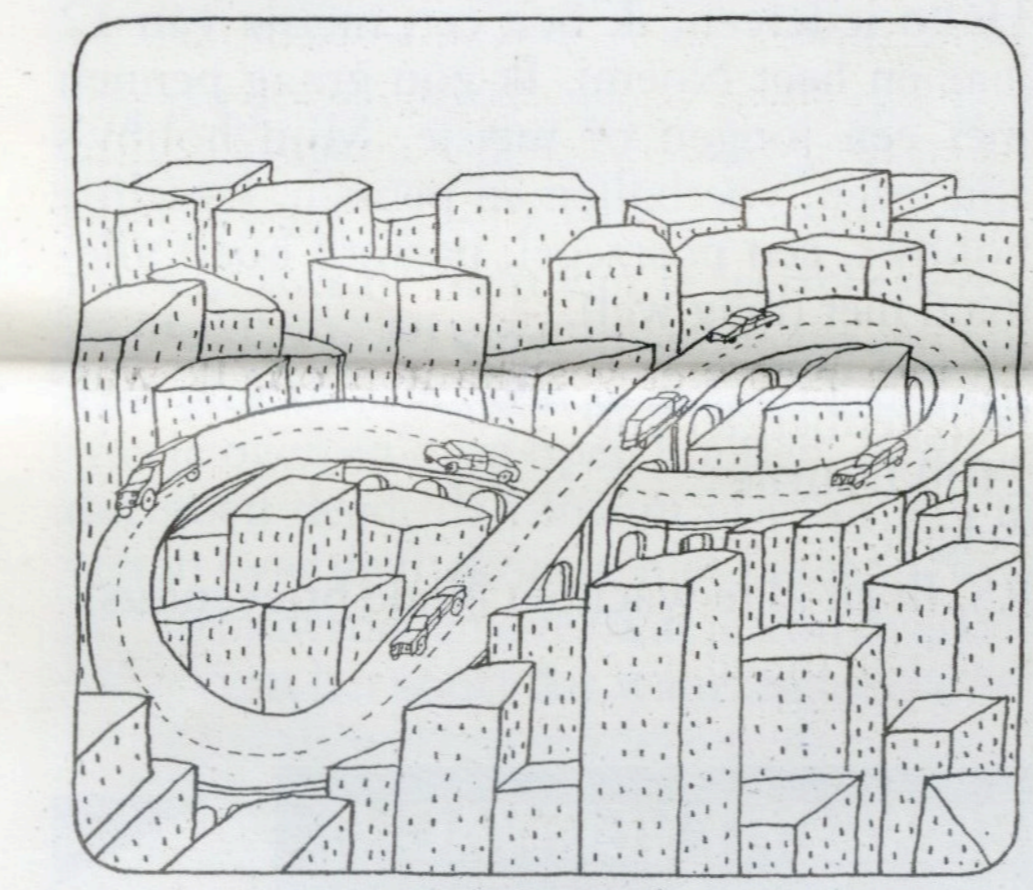
Ik vroeg het wéér. 'O, die zal wel achter een hagedis aanzitten, wie zal 't zeggen,' zei hij, maar er klonk iets slinks in zijn stem. Onderwijl hoorde ik een krassend geluid, soms onderbroken door een metalen klank. 'Wat doe je?' vroeg ik. 'Houtjes hakken,' zei hij. 'Waarom zat hij hier zo vroeg in de morgen hout te hakken op het noordstrand? We hadden meer dan genoeg voor ons kampvuur en voor het vuurbaken, dat wist ik. 'Heb je Sausi niet gezien?' 'Geen spoor,' zei hij. Ik wilde weten wat hij daar in zijn handen had, maar de moed ontbrak me om erheen te lopen en te voelen wat het was. 'Ik heb honger, Timothy,' zei ik. Hij nam me bij mijn pols. 'Laten we maar naar de hut gaan,' zei hij. Hij maakte het ontbijt, we aten het op en zonder een woord te zeggen verdween hij weer.

LEMNISCATEN
ZIE JE OVERAL

Tot in de speelgoedwinkel! En wat dan meteen opvalt is hoe goedkoop die Lemniscaatboeken eigenlijk zijn. En dan te bedenken dat als de stroom uitvalt... Een boek kun je altijd nog bij kaarslicht lezen. Bedankt Marrije van Ieperen

Nog meer auto's die in Lemniscaten rondschouren, maar nu uit het werkboekje OPERATOIR REKENEN G5 (Weten jullie wat dat is? Het klinkt ons wat griezelig in de oren.) Bedankt Karen Buurmans voor deze Lemniscaat.

operatoir uitgeverij rekenen zwijzen

Vijf favoriete boeken van een redactielid

Dagen kan ik rondwalen in bibliotheken, uren kan ik zitten lezen en zalig wegdromen in de onbekende wereld van het boek... even verdwenen van de aardbol! Ik heb in mijn al weer 16 levensjaren dus al heel wat boeken verslonden. Moeilijk hoor, om dan je vijf mooiste uit te kiezen... ik ga maar eens snuffelen in mijn boekenkast! Voor mij staat het prentenboek Welterusten... Kleine Beer van Martin Waddell en Barbara Firth. Van dit boek kan ik nog steeds geen genoeg krijgen. Elke keer opnieuw geniet ik weer van die lieve bereisnoetjes en het schattige verhaal over Kleine Beer die niet kan slapen. Hij is zo bang in het donker. Wat Grote Beer ook probeert, elke keer ziet Kleine Beer weer een nieuwe plek waar het zo donker is. Maar, als Grote Beer zijn zontje mee naar buiten neemt en hem de grote lichtgevende maan laat zien, valt Kleine Beer uiteindelijk toch in slaap. Ja, dit is echt een boek waar jong en oud van geniet. Wat ik ook heel mooi vind om te lezen zijn boeken die zich afspelen in de woestijn (zoals Het bedreigde land van Evert Hartman dat jullie vast wel kennen). Shabanu van Suzanne Fisher Staples is op dit gebied mijn mooiste boek. Shabanu is een meisje van 11 jaar en woont in de Thar-woestijn in Pakistan. De gewoonte van haar volk is dat vader zijn dochters uithuwelijkt en zo zal Shabanu's zusje dit jaar trouwen. Shabanu zelf zal het volgende jaar aan de beurt zijn, maar dat ziet ze niet echt zitten! Het zalige van dit soort boeken vind ik om ineens midden in een andere cultuur te zitten. Midden in de woestijn, andere gewoontes... hee k. In april van het afgelopen jaar ben ik naar de musical Les misérables geweest en ik heb echt van het begin tot het eind op het puntje van mijn stoel gezeten. Het was zo mooi. Natuurlijk wilde ik na het zien van dit prachtige boek het boek van Victor Hugo (want hij schreef het in 1862) wel eens lezen. Maar eh... aangezien Frans niet mijn sterkste kant is, heb ik de verkorte Nederlandse versie gelezen in plaats van de drie dikke Franse pillen. Ook het boek boeide me zeer. Het prachtige taalgebruik en het mooie verhaal van Jean Valjean, die 19 jaar gevangenisstraf krijgt voor het stelen van een stuk brood voor zijn neefjes, die bijna omkwamen van de honger, en na

deze gevangenisstraf via een moeilijke weg toch weer een gerespecteerde burger wordt. Het bijzondere van dit boek is dat Victor Hugo in zijn tijd niet alleen vele mensen over de hele wereld vele onvergetelijke leesuren heeft bezorgd, maar ook met dit prachtige boek heeft bijgedragen tot een verzachting van de onmenselijke Franse wetgeving in de negentiende eeuw. Inmiddels zit ik met allerlei boeken om me heen (en een zootje in mijn boekenkast, omdat de helft nu omgevallen is). Zucht... alle boeken hebben gewoon iets dat het heel mooi en speciaal maakt... moeilijk hoor! Ja, dit ontroerende boek heeft ook een speciaal plaatsje in mijn hart: Mecanascript van Manuel de Pedrolo. Het boek gaat over Alba, een meisje van 14, en haar buurling Didac. Didac wordt in het water gegooid. Op het moment dat Alba in het water duikt om hem te redden, wordt de wereld vernietigd. Alles ligt in puin en alle mensen zijn dood, behalve Didac en Alba, die op dat moment onder water waren. Nu moeten ze samen verder; samen een nieuw leven opbouwen. Ook gedichten vind ik heel mooi. Ik lees vaak een paar gedichten als ik pauze houd tussen het maken van mijn huiswerk. Een

zalige manier om even met iets anders bezig te zijn! De mooiste gedichtenbundel vind ik Als je goed om je heen kijkt, zie je dat alles gekleurd is, een mooi, pas verschenen boek met 365 gedichten, geschreven door vele bekende en onbekende Nederlandse en Vlaamse auteurs. Met een van die mooie gedichten wil ik mijn stukje afsluiten. Ik denk dat iedereen die het heerlijk vindt om boeken te lezen zichzelf er wel in zal herkennen.

boek
Nee, ik heb niet gehuild waarom zou ik huilen?

misschien word ik wel verkouden...

– ze hoeven het niet te weten van die twee wezen ik heb het in één adem uitgelezen van die ene die langs de weg stond en hoe ze tenslotte toch nog haar moeder terugvonden toen alles goed was afgelopen zijn mijn tranen op de laatste bladzijde gedropen –

Nee, ik heb niet gehuild waarom zou ik huilen?

Ik moet even naar de bieboom mijn boek te ruilen.

Daniëlle

BR E V E N

Beste Lemniscaat
Waar blijven de prijsvragen als: maak een rondel, verzin een slagzin of schrijf een reisverhaal? Ze komen steeds minder voor. Ik ben vanaf het begin lid van de club en heb de hele verzameling Lemniscaatkranten compleet. Het is leuk om te zien hoe jullie begonnen met een krantje van vier bladzijden en nu (bijna vijf jaar later) een krant uitbrengen van twaalf bladzijden. Martijn Breeman

Naschrift redactie,
Beste Martijn, je hebt een beetje gelijk dat we wel wat meer aan stimulerende wedstrijden mogen doen. Maar dan rekenen we ook op jouw inzendingen! We hebben je gedicht VAMPIER maar opgevat als deelname aan de wedstrijd griezelverhalen. (Hij heeft geen prijs gewonnen dit keer)

Beste Lemniscaat,
Ik heb een heleboel vragen, want ik ben nog maar pas lid. Wat is het zeldzame? In een vorige krant stond een gesprek met Thea Beckman aangekondigd. Eerlijk gezegd heb ik dat nergens gezien. O, ja, wat vinden jullie van het kinderboekenweek-

schenk? Wel of niet racistisch? Ik vind het absoluut niet! Ik wil na dit jaar gewoon lid blijven. Moet ik dan opnieuw een aanmeldingsformulier opsturen of hoe moet dat? Nicolien Kegels

Naschrift redactie,
Je brief komt als geroepen Nicolien. We waren net van plan voor de nieuwe leden nog eens een aantal zaken uit te leggen. Om bij het begin te beginnen: het zeldzame. Als je een zelfout in de krant vindt, die op een briefkaart schrijft en instuurt maak je kans op een gratis boek. Maar... alleen de eerste inzender uit Nederland en de eerste uit Vlaanderen krijgen een boek, dus je moet snel zijn! Wat het gesprek met Thea Beckman betreft: dat is er inderdaad tussendoor geglipt. Maar geen nood, ze werkt aan een nieuw boek en dan nemen we revanche! Wat het kinderboekenweekgeschenk aangaat zijn wij het volledig met je eens. Tot slot: als je lid wilt blijven moet je gewoon, als je een acceptgiro krijgt, die invullen en opsturen. Als je er geen krijgt (degenen die na 1 oktober lid geworden zijn) dan ben je lid tot 31-12-1992 en krijg je dan pas een acceptgiro.

Hallo Lemniscaters,
Ik ben een nieuw lid en heb een paar vragen.

Als je een stukje schrijft over iets dat je zelf hebt meegemaakt komt dat dan in PODIUM VOOR EIGEN WERK? Ik werd 15 augustus lid en kreeg toen kranten die al eerder waren uitgegeven. In het nummer van juli stond een wedstrijd over muziek waarvoor je je bijdragen moest insturen voor 14 augustus! Suzanne Baardwijk

Naschrift redactie,
Wat het PODIUM VOOR EIGEN WERK betreft: dat is bedoeld voor verhalen en gedichten van lezers. Als je iets geschreven hebt over wat je hebt meegemaakt kun je dat ook insturen als je denkt dat het voor anderen interessant is. Als wij dat ook vinden plaatsen wij het. Ook stukjes over leuke plannen en initiatieven van clubleden plaatsen wij wel. Wat betreft de 'oude' kranten die wij meesturen naar nieuwe leden: daar zitten inderdaad bezwaren aan, zoals degene die je noemt. Toch lijkt het ons leuk voor nieuwe leden om zich vast een beetje te kunnen inlezen (en inleven) in de club waar ze net lid van zijn geworden.

Beste redactie,
Ik heb een paar maanden geleden een brief opgestuurd met verhaaltjes, omdat jullie dat hadden gevraagd. Vonden jullie ze leuk? Worden ze in de krant geplaatst? Annelies Zwitserloot

Naschrift redactie,
Beste Annelies, wij vonden je verhaaltjes leuk, maar moeten nu eenmaal een keuze maken voor de rubriek PODIUM VOOR EIGEN WERK. Helaas lukte het ons niet om iedereen die eigen werk instuurt persoonlijk te bedanken. Geen gebrek aan goede wil. Wel aan tijd en mankracht. Hou dus voor de zekerheid zelf een kopie.

Hoi Lemniscaatkrant,
Ik heb Toen er nog bizons waren gelezen en vond het prachtig. Weten jullie nog andere mooie indianenboeken? Kunnen jullie een oproep doen aan lezers wie er mooie indianenboeken kent en indianen-accessoires heeft en het blad 'de kiva' kent? Fleur

Naschrift redactie,
Een ander mooi indianenboek is De Windadelaar van Joseph Bruchac. Wat zijn overigens 'indianen-accessoires'?

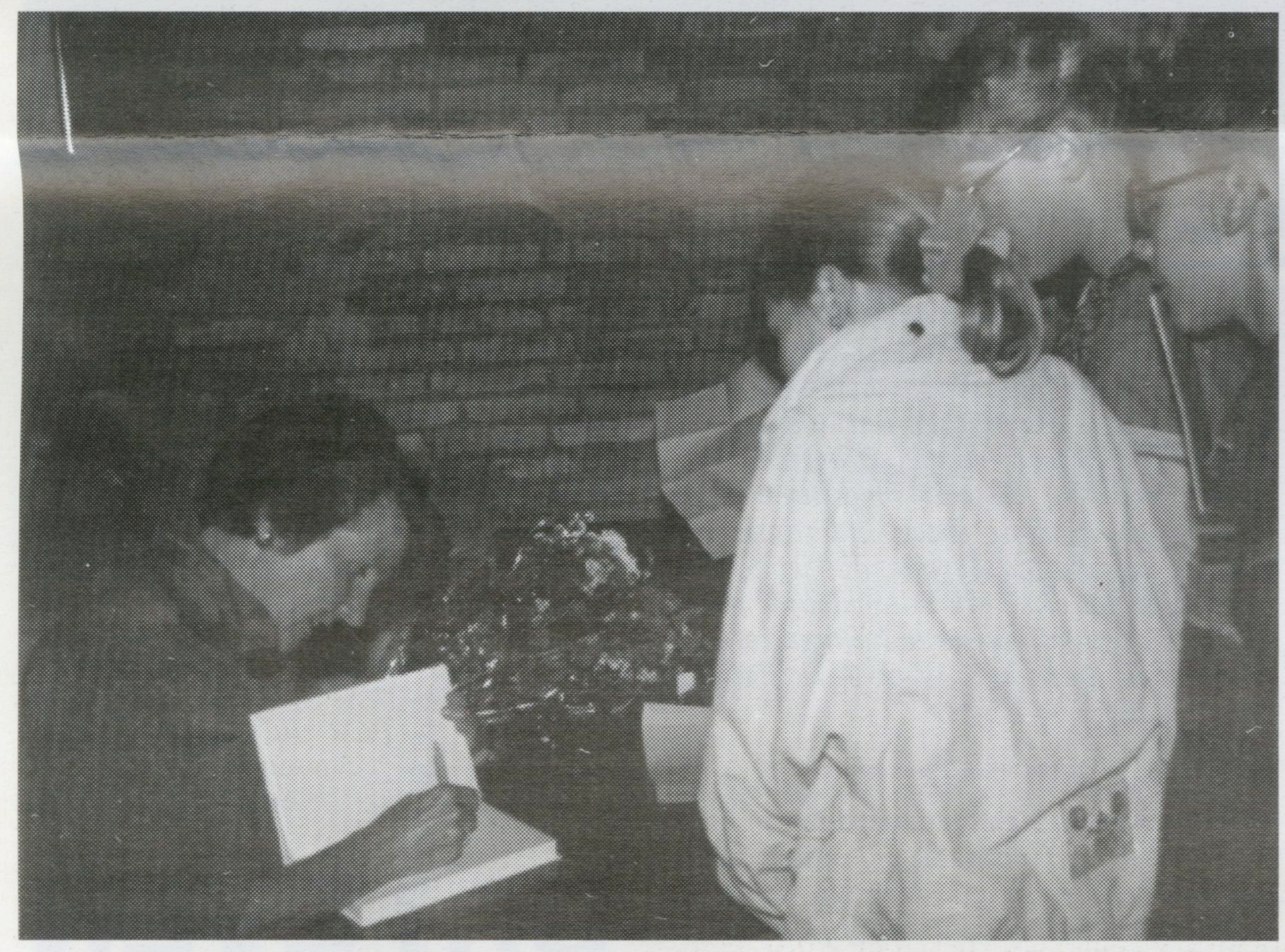
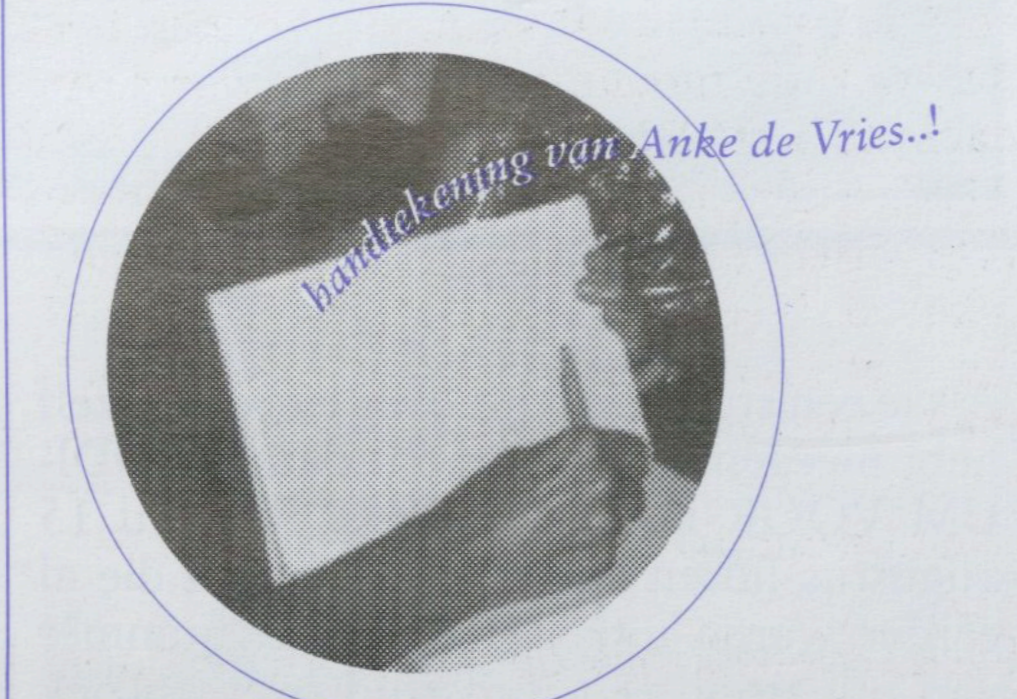
OP STAP MET ANKE DE VRIES

W e schreven het al in de vorige krant: Anke de Vries had het enorm druk de afgelopen maanden. In twee maanden tijd heeft ze meer dan zestig keer een lezing gegeven of gesigneerd in een boekhandel. Tijdens de Kinderboekenweek liep het zelfs zo de spuigaten uit dat we de vraag naar haar door de Kinderjury bekroonde boek *Kladwerk* niet meer aankonden. Er zijn er echt duizenden door jullie gekocht. We vonden het dan ook heel terecht dat Anke de Vries in een aantal dorpen en steden prachtige prijzen kreeg uitgereikt. Zo ook in de bibliotheek in Vijfhuizen. Joukje en Martijn volgden een dag lang het drukke leven van een van onze beroemdste schrijfsters...

Na een lange reis arriveerden we in de bibliotheek van het kleine plaatsje Vijfhuizen. Daar was de kinderjury van de dorpen uit de Haarlemmermeer bijeen om Anke de Vries te huldigen, omdat zij door de Nederlandse Kinderjury gekozen is tot de schrijfster van het beste kinderboek van 1991. Toen we de bibliotheek binnenkwamen, was Anke de Vries er nog niet. En toen ze er na een half uur nog steeds niet was, werd er besloten een musical op te voeren die eigenlijk pas voor later gepland was. De musical werd opgevoerd voor en door kinderen. Ze speelden het boek *leorg Idrur* van Roald Dahl na. Dat deden ze erg leuk. Hierna – Anke de Vries was inmiddels gearriveerd – vond het Kinderjuryfeest plaats. Dat hield in dat kinderen uit zes verschillende plaatsen een paar cadeautjes gaven aan Anke, omdat zij volgens de Kinderjury, de schrijfster is van *Kladwerk*, het beste kinderboek van 1991. Om het beste kinderboek te kiezen, moesten de juryleden eerst acht boeken lezen, die geselecteerd waren door iemand van de bibliotheek van Vijfhuizen. Daarna moesten ze vragen beantwoorden en aan de hand daarvan werd dan bepaald wat het beste boek zou worden. Na een spannende nek-aan-nek-race met het boek *Hou je taai!* van Lieneke Dijkzeul, is zo uiteindelijk *Kladwerk* van Anke de Vries als winnaar uit de bus gekomen. Anke zelf was heel blij met de bekroning. Ze vindt het altijd erg leuk als kinderen haar boeken spannend en leuk vinden.

dat Anke de Vries ook schoolboekjes maakt, dat haar dochter ook schrijft en dat Anke zelf vroeger moddervet was (net als Linda in *Kladwerk*). Ze vertelde ook dat haar man onlangs met een kanarie thuis kwam, die zo hard en zo vaak fluit, dat ze besloten hem Pavarotti te noemen. Toen alle vragen waren gesteld, overhandigden de kinderen nog een paar cadeaus aan Anke: ze kreeg een heel kunstig beschilderde oorkonde en een boek met tekeningen en verhalen dat was samengesteld door de kinderen van de Kinderjury. Anke vertelde ook nog iets over het bekroonde boek *Kladwerk*. Zo zei ze dat ze het onderwerp van *Kladwerk* te danken heeft aan iets dat op een school in Delft die ze bezocht, net was gebeurd. Er was ingebroken en de vissen en de marmotten waren vermoord. Dat greep haar zo erg aan, dat ze daar een verhaal over discriminatie omheen heeft verzinnen. Bijvoorbeeld dat de muren beklad waren, omdat zoiets ook vaak gebeurt.

Na afloop van de gezellige middag met Anke de Vries kregen de kinderen een handtekening van haar krijgen. Daar maakte natuurlijk iedereen gebruik van! We namen afscheid en haalden nog net op tijd de trein. Op weg naar huis dachten we met een tevreden gevoel terug aan een zeer geslaagde middag!!!

PENVR IENDEN

Hallo, ik ben een meisje van 14 jaar oud en zou graag willen pennen met ook een meisje van ongeveer 14 jaar. Mijn hobby's zijn lezen, pennen, tekenen, knutselen en hou veel van dieren. Wie schrijft er met mij? Kitty v.d. Eijnden Rivershof 11 5731 HC Mierlo P.S. postzegel = antwoord

Hallo, ik ben een meisje van 14 jaar en ik zoek een jongen die met mij willen pennen. Hij moet 14 jaar of ouder zijn. Ik heb kort lichtblond haar en ben meestal vrolijk en ik hou van bijna alle balspellen. Zie je het zitten en wil je met mij pennen, schrijf dan terug. Degene die een pasfoto of postzegel meestuurt krijgt voorrang, verder schrijf ik iedereen. Mijn adres is: Almaz Wijkel Buitentuin 86 5301 WN Zaltbommel P.S. Meisjes mogen ook.

Hoi, ik heet Angela en ik zoek iemand om mee te schrijven die ook 13 is. Mijn hobby's zijn lezen, schrijven (brieven), tekenen, enz. enz. Lijkt het je wat, schrijf me dan, maar sluit wel een postzegel van 80 ct bij, dan krijg je altijd bericht terug. Tot schrijfs, Angela van der Graaf Schuwacht 144 2941 EH Lekkerkerk

Hoi allemaal, Ik ben een meisje van 13 en wil graag schrijven met meisjes en jongens van 12 t/m 15. Mijn hobby's zijn: surfen, lezen, keyboard spelen enz. Dan heb ik nog iets. Wie heeft er voor mij geboortekaartjes? Want die spaar ik namelijk!! Marije Arends Graafsringweg 46 6543 JL Nijmegen

Hallo allemaal! Ik ben Nienke en 13 jaar oud. Ik zoek een meisje van dezelfde leeftijd om mee te schrijven. Mijn hobby's zijn: lezen, turnen, badminton en dwarsfluiten. Ik probeer iedereen terug te schrijven. Schrijf meteen naar: Nienke van Geest Maria van Boechoutlaan 23 3984 PE Odijk P.S. Wie het eerst schrijft, heeft de meeste kans!

Hoi, ik ben Maartje en ik ben 12 jaar. Welke leuke jongen of meisje zou met me willen schrijven? Mijn hobby's zijn judo, pianospelen en ik ben een echte boekenworm. Dus hou je van lange brieven pennen, schrijf dan naar: Maartje van der Zandt Guido Gezellelaan 401 4624 GL Bergen op Zoom

Hoi, is er iemand in België die van (lange!) brieven schrijven houdt en met mij wil pennen??? Ik ben 15 en hou van tekenen, lezen, volleyen, klarinetten en schrijven. Doe, groetjes van Lieke van Spreuwel Kluzenaarstraat 29 5641 HE Eindhoven

Hallo allemaal, Wil je graag met iemand schrijven, kan je altijd een brief sturen met: adres, naam, hobby's en liefst ook een postzegel. Ik zal kijken wie, wat en waar. Tess' penbureau Ch. van Mondpensierlaan 46 1181 RR Amstelveen Dag!

Hallo iedereen, ik ben een meisje van 12 jaar en heet Noëmi. Ik zou graag pennen met een jongen of meisje. Mijn hobby's zijn lezen, voetballen en pennen. Dezelfde hobby's, een postzegel, pasfoto hoeft allemaal niet (mag wel). Noëmi Eefting Muggenberglei 260 2100 Deurne België P.S. Ik zit al te wachten bij de brievenbus!

VERWACHT VERWACHT VERWACHT VERWACHT

HET NIEUWE BOEK VAN ANKE DE VRIES

V an Anke de Vries verschijnt eind februari een bijzonder boek. Het heet *Blauwe plekken*. Het gaat over een meisje dat door haar moeder wordt mishandeld. En behoorlijk ook. Juist nu is er veel aandacht voor kinderen die mishandeld worden. Onder het motto 'OVER SOMMIGE GEHEIMEN MOET JE PRATEN' wordt er op dit moment in Nederland campagne gevoerd om meer bekendheid te geven aan kindermishandeling. Veel blijft namelijk verborgen omdat kinderen meestal liever niet praten over wat er thuis gebeurt als daar geslagen wordt. Bovendien zijn de medescholieren en leraren vaak 'ziende blind'. En als ze er al van weten is het nog niet zo gemakkelijk om dan te weten wat je moet doen.

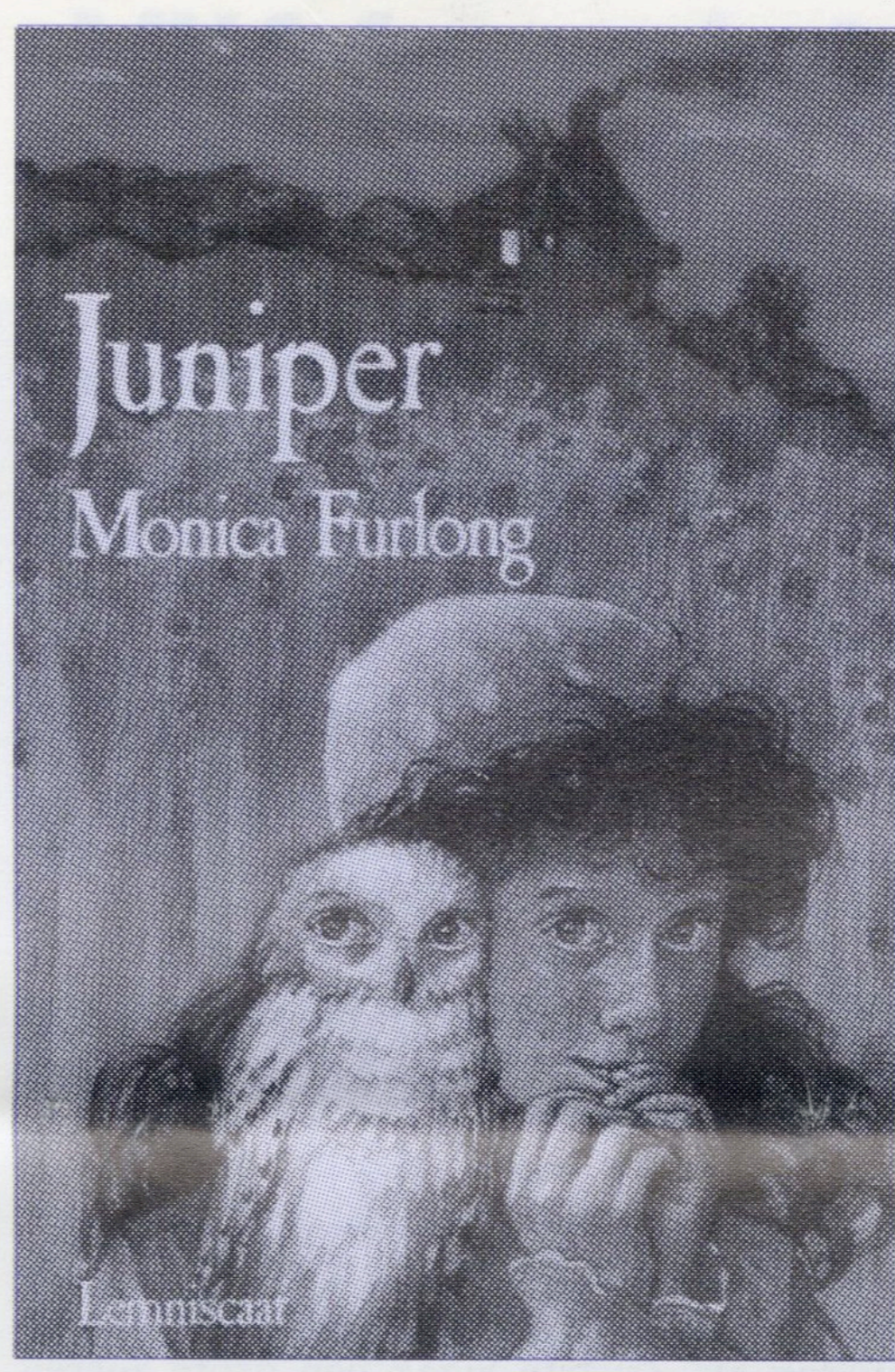
Blauwe plekken gaat niet over al dat soort praktische zaken. Het is een aangrijpend verhaal over Judith... Maar eigenlijk heb ik nu al te veel losgelaten. De rest moet nog even geheim blijven tot de volgende krant. Want dan komen we uiteraard uitgebreid op Ankes nieuwe boek terug!

VERWACHT VERWACHT VERWACHT VERWACHT

Juniper

Monica Furlong

Ninnoc is de verwende dochter van Koning Mark van Cornwall. Bij toeval ontdekt ze dat ze magische krachten bezit en wonden kan genezen. Als afronding van haar opvoeding wordt ze door haar ouders voor een jaar en een dag naar haar meter Euny gestuurd die in een klein hutje ver van het kasteel woont. Euny is een doran, een wijze vrouw die over magische krachten beschikt, maar deze alleen gebruikt voor het goede. Zij zal Juniper, zoals Ninnoc door haar wordt genoemd, opleiden tot doran. Maar Euny is vaak slechtgehumerd en zeer zwijgzaam en maakt het Juniper niet makkelijk. Verstoken van alle luxe en aandacht die ze gewend is valt het sobere en harde leven haar zwaar.

'Je bent jaloers!' zei ze met een kakelende lach en wees met haar vinger naar me. Even haatte ik haar, maar toen knikte ik. 'Ja,' zei ik. Euny zweeg een hele poos. Ik was vergeten hoe langzaam het leven bij haar ging. 'Het is tijd om te vliegen,' zei ze ten slotte. Ik wist dat vliegen een belangrijk avontuur was in de wereld van de dorans – dat het een manier was om te ontdekken waar iemands ware roeping lag. Ik haalde eens diep adem – het idee joeg me angst aan – en zei: 'Wanneer?' 'Overmorgen. Je zult moeten vasten.'

Om te kunnen vliegen kreeg je een speciaal smeersel over je hele lijf gesmeerd. Daarna bleef je heel stil en geconcentreerd zitten, meestal met de hulp van je leermeesteres, en als alles goed ging, kwam je op een andere plek terecht. Wat je daar moest doen was je ogen en oren open houden, en als je dat goed deed, dan kwam je vaak iets te weten over de toekomst, niet zozeer gewone bijzonderheden over wat je kon overkomen – van het soort dat waarzeggers voorspellen – als wel een gevoel van de vorm en de betekenis ervan. Je kon makkelijk bang worden en jezelf met je wil weer terugbrengen in het gewone leven, lang voordat het vliegen stopte. Ik was vastbesloten dat wat ik ook zag, ik zou wachten tot de vliegdroom vanzelf ophield, en er niet voor zou weglopen. De dag waarop ik moest vasten duurde heel lang, maar toen het avond werd hielp Euny me met baden en smeerde me toen helemaal in met het bruine smeersel, waarvan ze een pot op een plank had staan. Daarna wachtten we allebei, met de gezichten naar elkaar voor het vuur staand, onze ogen vast op elkaar gericht. Ik voelde me een beetje misselijk, een beetje duizelig, maar Euny dwong me rechtop te blijven staan terwijl ik wachtte op het moment van verandering. Ik zou er veel voor over hebben gehad om op dat moment ergens anders te zijn, maar ik probeerde kalm te blijven wachten. De verandering werd ingeluid door een geluid alsof er iets verschrikkelijk kraakte – het soort geluid dat een boom maakt als hij in een winterstorm knapt – een geluid dat zo hard was dat ik voelde dat ik even het bewustzijn verloor. Daarna voelde ik iets hard trekken alsof een orkaan me wegbles en ik wervelde zo snel door de ruimte dat ik nauwelijks kon ademen. Maar dat duurde maar even. Het leek wel of ik bijna meteen op een donkere plek was die me aan mijn oude droom deed denken. Ik leek geen hand voor ogen te kunnen zien, maar rende – over scherpe, gladde stenen – en er kwam iets spetterend en snuffelend achter me aan. Ik kreeg een afschuwelijke stank in mijn neus, een stank waarvan ik het gevoel had dat ik die moest kennen, maar die ik niet goed kon thuisbrengen. Net voor de afschuw hiervan me overviel, veranderde het visioen. Nu kon ik: wel zien, en wat ik zag was het gezicht van Gamal, heel duide-

lijk, maar wel ondersteboven. Tegelijkertijd hoorde ik een kind huilen. Toen kreeg het trekkende gevoel me weer in zijn macht. Ik werd opgetild, meegevoerd, van de aarde af geblazen en moest me weer overgeven aan het rondwervelen in de ruimte. Hoog vanuit de lucht zag ik een eiland, en toen, het leek wel op hetzelfde moment, stond ik op dat eiland voor een huis. Het was een wit huis dat op een soort steile rots stond. Ik ging naar binnen en er was een grote haard in het midden van de kamer, het hart, dacht ik, van een plek vol vrede. Achter de haard waren planken vol flesjes en toen ik naar buiten keek kon ik een tuin zien met keurige rijtjes kruiden. Aan de andere kant kon ik het land zien wegvallen en in de verte zag ik een dorp, de zee en de kust. Met een gevoel alsof ik in iemands huis inbrak en de eigenaar thuis zou kunnen komen en mij betrappen, ging ik in een grote stoel bij de haard zitten, aandachtig bekeken door een klein raam. Het was Maan – die op een plank zat. Toen ik op die stoel ging zitten nam mijn angst af. Ik wist dat het mijn stoel en mijn huis was, dat het volmaakt bij me paste en compleet comfortabel was – dat dit de plek in de wereld was waarnaar ik op zoek was. Het was een plek waar geen angst heerste. Van die plek keerde ik na een poosje terug naar Euny's hut.

'Ik heb het gevonden,' deed ik blij verslag aan Euny. 'Wat?' 'De plek waar ik heen moet.' 'Waar is het?' Ik beschreef het huis en het eiland aan haar, de steile rots en de zee in de verte, en ze knikte. 'Ik denk dat ik weet waar het is.' 'Waar?' Ik was helemaal buiten adem. 'Als het de bedoeling van de vliegdroom was geweest dat je dat wist, had je dat geweten,' zei ze irritant. 'In ieder geval ligt het nog ver weg in de toekomst. Was dat alles wat je hebt gezien?'

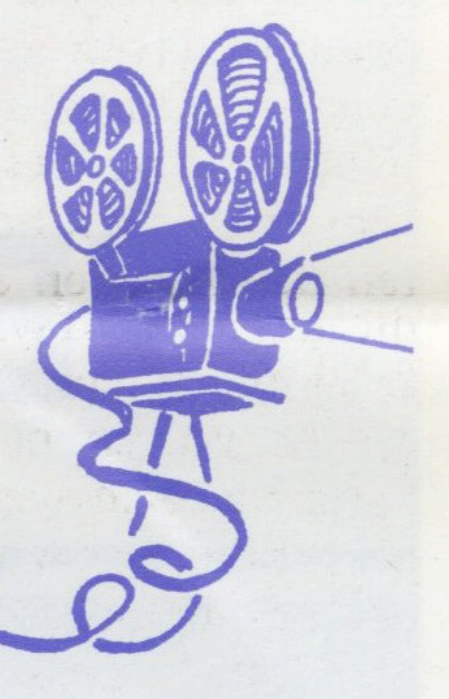

Thea Beckman in Kampen

Op haar rondreis door het land kwam Thea Beckman (natuurlijk!) ook in Kampen. De geboortestad van Aleid uit *Het wonder van Frieswijk*. Ze was daar uitgenodigd door het Gemeentebestuur van Kampen. Een ontvangst in het prachtige oude Raadhuis door de burgemeester met ambtsketting om, enkele wethouders en... door de Jeugdgemeenteraad. Die bleek van alles te vragen hebben over boeken, schrijven en uitgeven. Na een gezellig gesprek ging iedereen op de foto.

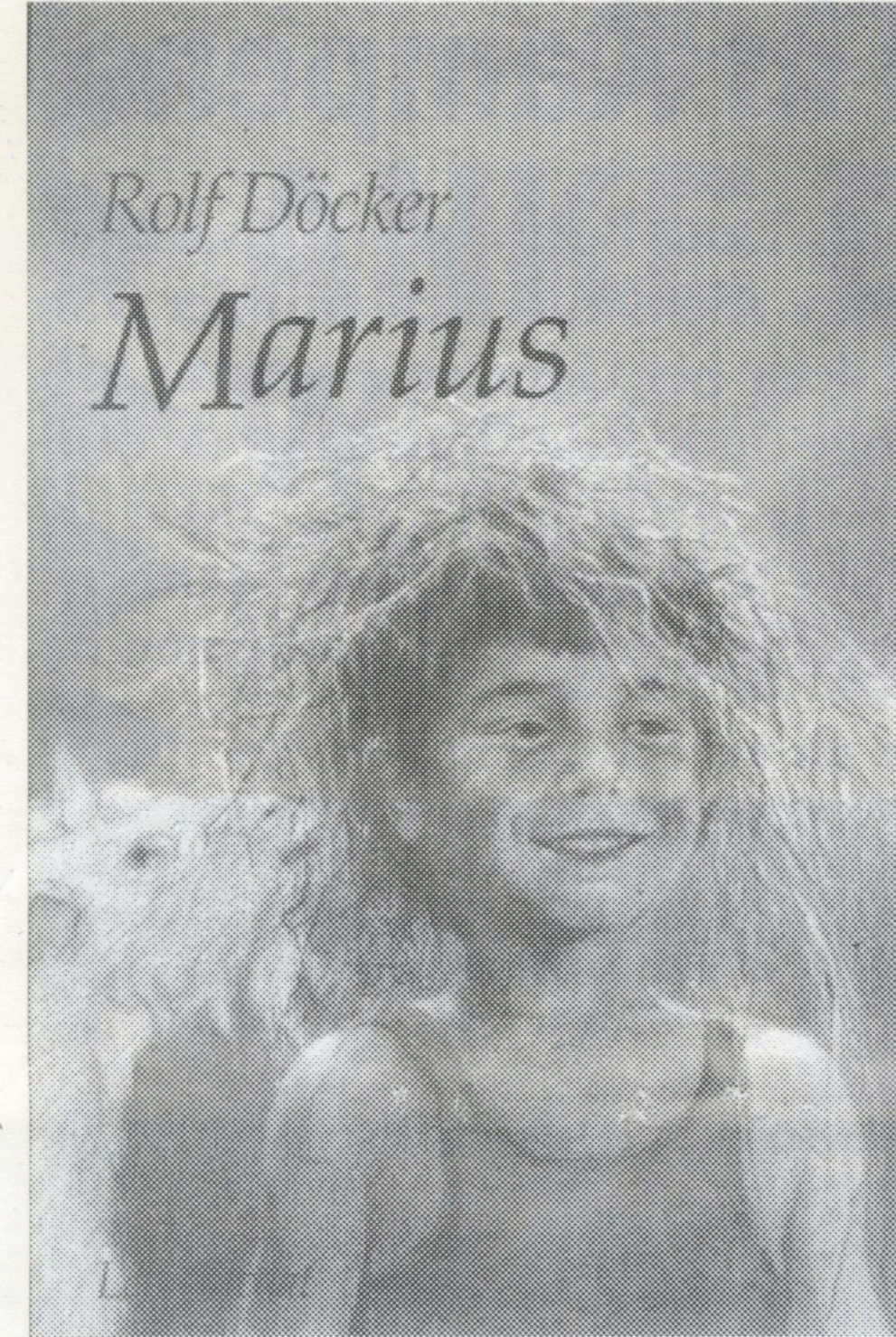
KINDERFILMHUIZEN IN NEDERLAND EN BELGIË

Kinderboeken en kinderfilms hebben vaak veel met elkaar te maken. We vonden het dan ook de moeite waard eens wat aandacht te besteden aan het witte doek. Al een flink aantal jaren bestaan er kinderfilmhuizen en niet alleen in Nederland, maar sinds een tijdje ook in België. Wij zullen je even meenemen om een kijkje te nemen in één van de vele kinderfilmhuizen.

Kinderfilmhuis *Schuttershof* in Middelburg. Even een snelle blik op mijn horloge... drie minuten voor twee, zittend in een (veel te) klein kassa-hokje wacht ik op de laatste bezoekers. In de zaal heerst er een vrolijke stemming; de kleine meisjes van het verjaardagspartijtje zingen hard en vrolijk de *Kinderen voor Kinderen*-liedjes mee terwijl de twee jongetjes van een paar stoelen verder de filmposters gaan bekijken. De projecteur (degene die de film draait) maakt aanstalten om naar boven te gaan en slaat de laatste slokken koffie achterover. Even later galmt het 'Lang zal ze leven' muziekje door de zaal en neemt het jarige meisje het cadeautje van het filmhuis in ontvangst... De lichten in de zaal gaan langzaam uit, de stemmen verstommen en de film begint. Met een diepe zucht sla ik de kassa dicht. Weer maar acht mensen. Jammer, terwijl het er zo gezellig is. Het gaat niet zo goed met de kinderfilmhuizen en waarom? Is voor de video en de televisie hangen nou echt zo leuk, terwijl je zalig onderuitgezakt kan zitten in die bioscoopstoelen met allemaal kinderen om je heen... gezellig met z'n allen lachen, grizen en soms een traantje wegpinken, en verder word je er geholpen door leeftijdgenoten (die, voor

dat de film begint, de kassa's in orde maken, de zaal veegen, het snoep bijvullen, enz.). Leuke, enge, grappige, lieve films zien is niet het enige wat de filmhuizen bieden. Ze organiseren een aantal keren in het jaar festivals met tal van activiteiten. Zo is er rond de kinderboekenweek een kinderfilm- en televisiefestival genaamd Cinekid. Acht dagen lang kan je genieten van de mooiste kinderfilms. De opening is elk jaar weer een knallend feest in De Meervaart te Amsterdam. Na deze opening gaat Cinekid op lokatie in twintig andere steden, namelijk: Alkmaar, Amersfoort, Breda, Den Bosch, Den Haag, Deventer, Drachten, Eindhoven, Emmen, Goes, Groningen, Haarlem, Heerenveen, Leeuwarden, Maastricht, Middelburg, Rotterdam, Utrecht, Vlissingen en Wageningen. Daar is dan ook weer een gezellige opening. Dit jaar vond de happening plaats in oktober. Er werden weer gezellige festivalactiviteiten georganiseerd, zoals een berendag waar onder andere de mooie film *De Beer* te zien was. In België organiseren, zo rond de voorjaarsvakantie, de Jeugdbioscoop Antwerpen, Jekinofilms en het Vlaams Centrum voor Kinder- en Jeugdfilm het Europees Jeugdfilmfestival. Je kan er films zien die zelden buiten de grenzen van het land waar ze vandaan komen vertoond worden, een leuke manier om kennis te maken met de cultuur van een land ver weg. Dit is nog maar een kleine greep uit alle leuke dingen die te doen zijn. Dus ga snel eens kijken in één van de vele kinderfilmhuizen.

Rolf Döcker
Marius

Marius heeft een onbezorgd leven. Hij kan met iedereen goed opschieten, al ruist hij af en toe met zijn zusje Eva of haar vriend, en kibbelt hij met zijn maatje Suzanne. Marius ziet en ervaart in zijn fantasie dingen waar niemand aan kan tippen.

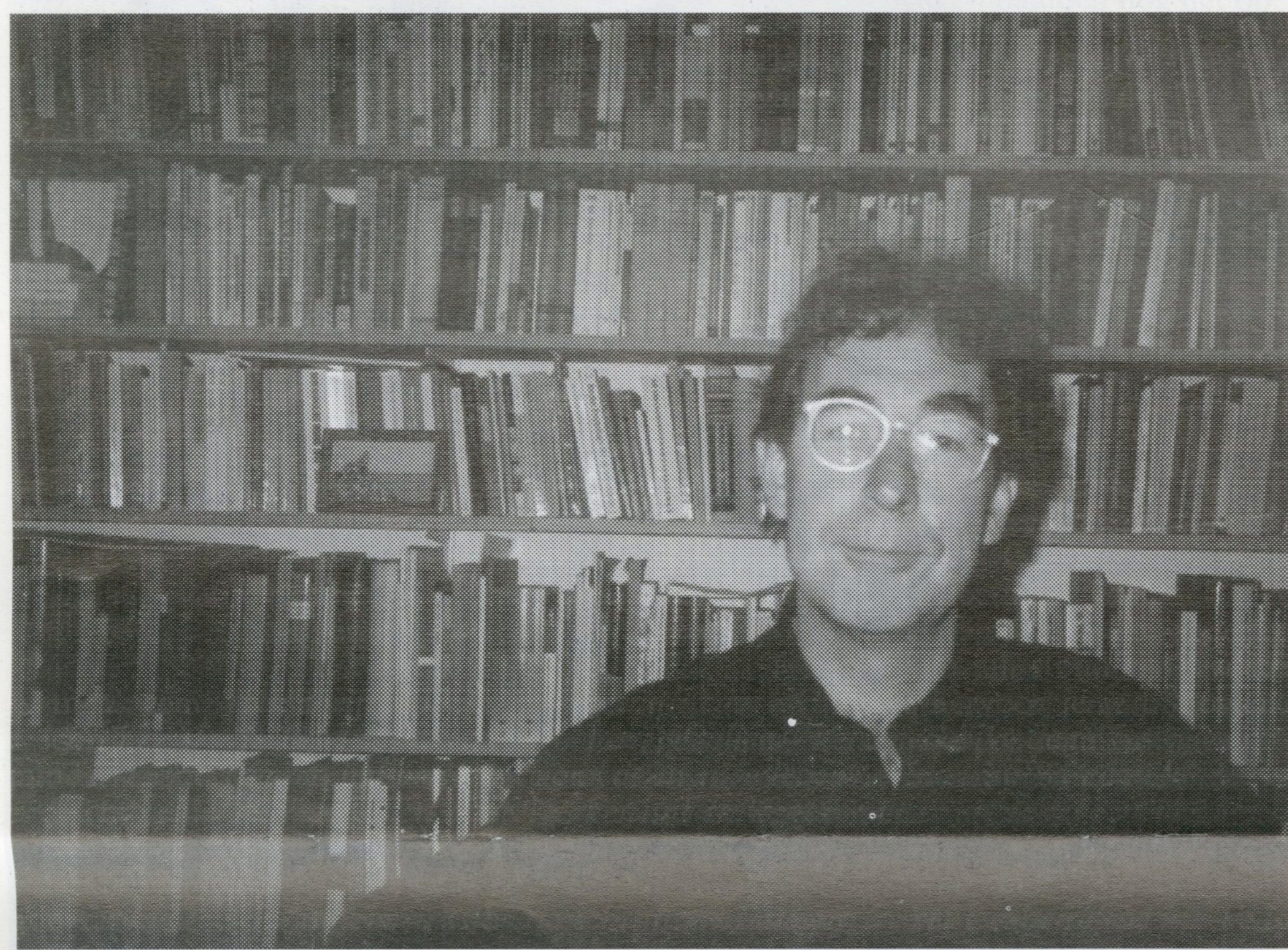
Marius – Rolf Döcker

Marius klauterde aan boord van het bootje dat bij de hut van Annanias lag vastgemeerd. Het was een oud bootje; het was in bar slechte staat en niemand wist van wie het was. Het lag daar maar en werd ieder jaar vuiler en kapotter. Daarom zorgde Marius ervoor.
'Ik heb het "in beheer",' zei Marius, dat vond hij een deftige uitdrukking. Het bootje heette 'Zwarte Marie' en Marius ging er altijd mee uit varen naar de Westindische eilanden. Aan die kant van de wereld was niemand zo gevreesd als Zwarte Sjaak de zeeoverkapitein. Maar niemand in het kleine witte dorpje wist daar iets van. Als ze zouden weten dat Marius en de bloeddorstige, beruchte zeeoverkapitein één en dezelfde persoon waren, dan zou dat voor iedereen een schok zijn en ze zouden allemaal van angst wegvlugten uit het dorp.
De zeeoverschuit zag er heel lelijk uit, dat was waar; oud en alsof hij zo in elkaar zou vallen. Hij had klepperende bruine zeilen die overal gelapt waren. Maar wat kon-ie hard als de wind erin blies!
Dan was het of Zwarte Marie over de zilveren golftoppen vloog! Zelfs de vissen hadden dan moeite hem bij te houden. Nee, er was niemand die kon ontsnappen

aan Zwarte Sjaak met zijn Zwarte Marie. Heel veel matrozen werden door Zwarte Sjaak in de pan gehakt. Iedereen beefde van schrik voor Zwarte Sjaak, want hij kende geen genade. Als hij een schip gekaapt had, hakte hij de hoofden af van alle zeelui; zwisj, zwisj, zwisj, en hing ze dan op in de mast. Dat deed hij omdat hij zo vaak een rothumeur had, want hij had erge last van reumatiek in zijn houten been. En dan hingen de hoofdloze mensen in de zon en de wind en de zee sproeiende over hen heen en dan droogden ze weer op tot ze eruitzagen als gedroogde vis en rinkelden als klokjes in de maneschijn.
Maar vandaag reisde Marius niet naar de Westindische eilanden. Hij kon niet vertrekken zonder Suzanne, want zij was de matroos aan boord en ze zou het vreselijk vinden als Zwarte Sjaak een grote zereis ging maken terwijl zij ziek in bed lag. Marius stond op het dek en keek streng in het rond, een lapje over zijn rechteroog. Op een dag was Zwarte Sjaak achtervolgd door een oorlogsschip en was z'n rechteroog eruitgeschoten door een kanonskogel. Daarna moest hij er een zwarte lap voor dragen en daarom heette hij Zwarte Sjaak. Zwarte Sjaak krabde op zijn hoofd en besloot niet uit te varen voordat matroos Su-

zanne weer beter was. Het was wel vervelend, maar er was niets aan te doen. Dus, in plaats van op reis te gaan, zocht hij een oude hengel, en toen hij die gevonden had ging hij op zijn buik op het warme dek liggen om krabbetjes te vangen.
Zwarte Sjaak ving geen enkel krabbetje, alleen een oude schoen zonder veter. Marius probeerde hem aan te trekken, maar hij was te groot. Het zou kunnen dat Annanias deze schoen had verloren toen het een keer erg stormde. Het was het beste om hem te bewaren, dan kon hij het zondag eens vragen.
Marius bezat niet alleen Zwarte Marie, maar ook een eiland. Nou ja, hij had dat niet gekocht en betaald, dus kon hij ook geen bordjes ophangen met 'eigendom' en 'verboden toegang'. Eigenlijk was het eiland van naaister Olufine. Zij had het geërfd van haar vader, die schipper was geweest. Hij had erge jicht gehad en veel jenever gedronken. Misschien had de broer van Olufine, die ook schipper was, zijn hond daarom wel Jenever genoemd. 'Ik doe er zelf niks mee,' zei Olufine. 'Dus jij mag mijn eiland lenen zo vaak je maar wilt, Marius. Maak er maar veel plezier, samen met Paulus.' Paulus was een geit.

INTERVIEW MET de dichter FETZE PIJLMAN

Dit wordt ons niet ontnomen: lezen en ademloos het blad omslaan, ver van de dagelijkseheid vandaan. Die lezen mogen eenzaam wezen.

Duidelijke taal, in een paar zinnen wordt samengevat waarom boeken een onweerstaanbare aantrekkingskracht hebben. Gedichten zijn tegenwoordig veel minder gewild. Dat ligt voor een deel aan de vooruitgang en voor een deel aan de mensen. Vroeger konden de meeste mensen niet lezen. Nieuws en verhalen werden in dichtvorm voorgedragen om ze gemakkelijker te onthouden. Door de uitvinding van de boekdrukkunst was het niet meer nodig om alles uit het hoofd te leren, de mensen konden iets nalezen.
Langzamerhand raakte poëzie uit de mode. De mensen hebben geen behoefte meer aan poëzie. Een verhaal leest toch veel lekkerder?
Toch is er een podium voor eigen werk, zijn er aanmoedigingsprijzen voor jonge dichters, worden dichtbundels gedrukt. Waarin schuilt het geheim van het gedicht? Wij zijn gaan praten met Fetze Pijlman, een dichter en leraar. Hij heeft verhalen en gedichten geschreven.

Fetze Pijlman begon op zijn zestiende met dichten, hij vond het bijzonder iets te produceren met weinig woorden. Al tijdens zijn middelbare school-periode werd er voor het eerst werk van hem gepubliceerd, hetgeen hij heel opwindend vond. Sindsdien zijn er verscheidene dichtbundels van hem gepubliceerd, zowel voor kinderen als voor volwassenen.
(Een ander pad – voor kinderen, Voor het eerst – voor kinderen, Door het donker van een kamer – voor volwassenen.)
Naast gedichten schrijft Fetze Pijlman ook boekjes voor de lagere school om te leren lezen en de teksten in Klokhuis van 'de vize, oude antiquair' (Joost Prinsen) zijn ook van hem afkomstig.
Weinig mensen lezen gedichten; is er wel genoeg inspiratie voor jou om door te gaan?
Ik denk dat je met gedichten iets bijzonders doet. Je probeert de kracht te zoeken, niet in het verhaal maar in de beeldingskracht van de woorden bij elkaar. Met heel korte zinnen, heel korte fragmenten toch een gevoel, herinnering of gedachte neerzetten. Als dichter heb je eigenlijk maar één lezer nodig. Het motief voor een dichter om door te gaan is niet dat tallozen zijn werk lezen, maar dat die ene zijn gedichten waardeert.
Waarom wordt poëzie uitgegeven als er zo weinig belangstelling voor is?

Ik denk dat het heel belangrijk is voor 'n land, voor 'n taalgebied dat er gedichten worden geschreven. Gedichten zijn een soort uiting van de taal. Zij zullen misschien wel het laatst verdwijnen van alles. Je merkt pas hoe belangrijk je eigen taal is als je een poos in het buitenland vertoef. Je verlangt er dan naar om je eigen taal te horen.
Waarom lezen mensen weinig gedichten?
Dat vind ik een moeilijke vraag. Ik denk dat niet alle mensen evenveel gevoel hebben voor het lezen van gedichten. Je moet er specifieke belangstelling voor hebben, een antenne. Omdat poëzie minder toegankelijk is dan proza (verhalen) wordt het minder gelezen.
Kun je gedichten leren lezen?
Ja, het is de bedoeling dat je dat op school leert. Ik geef er zelf ook een cursus in, maar ik merk wel dat er weinig belangstelling voor is.
Hoe kunnen andere mensen uit een gedicht opmaken wat jij voelt, ben je dan dichter als je dat kunt?
Het hoeft niet zo te zijn dat de gevoelens die ik heb gelijk aan die van de lezer zijn. Iedereen let op andere dingen. Ik zal het uitleggen aan de hand van een gedicht:

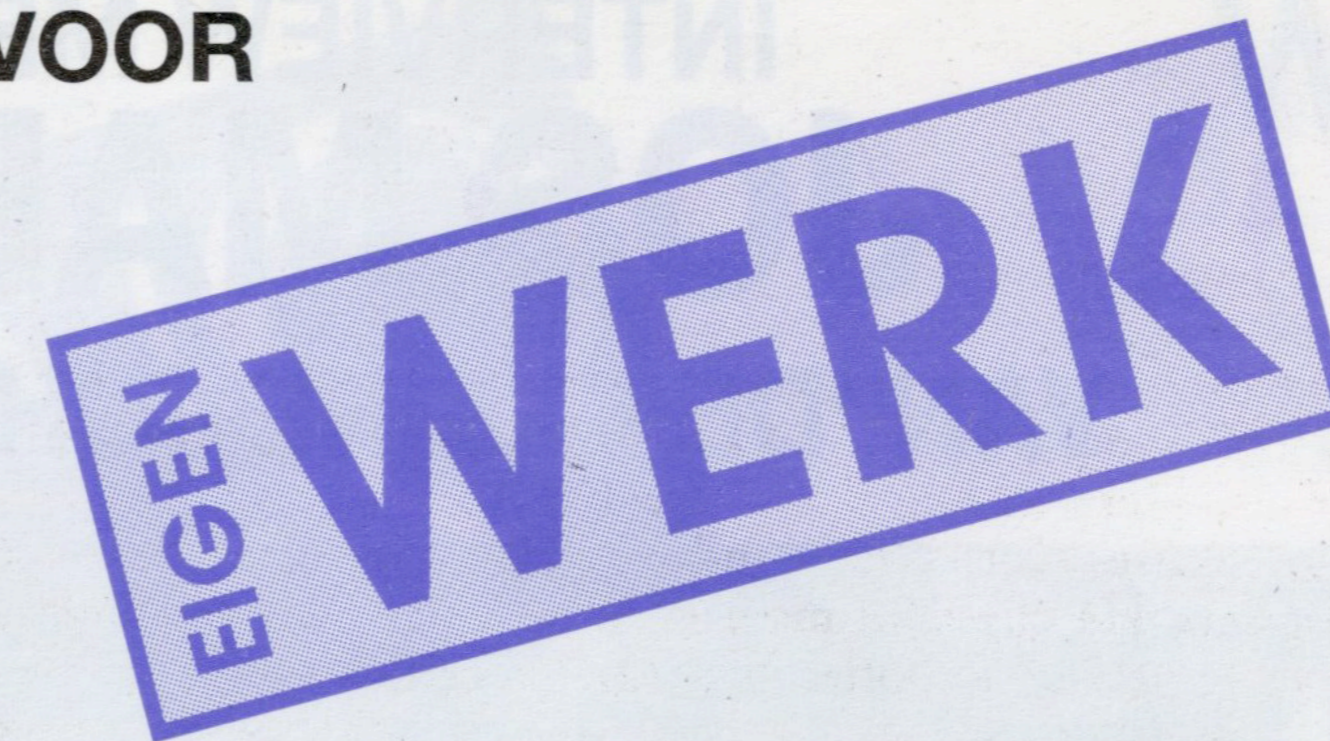
Door nevels schijnt de zon nog half verdoofd.
De vissen schuiven trager door de sloot
en ook het gras groeit langzamer dan ooit.
Alleen de spinnen in dit stil seizoen lijken alom goede zaken te doen.

Iedereen heeft hier zijn eigen gevoelens bij, interpreteert de woorden anders. Als een machinist een sein krijgt is hem geleerd wat dat betekent. Bij een gedicht is de mededeling op zich niet zo belangrijk, maar meer de mogelijkheden die je hebt om ermee te associëren. Een gedicht moet begrijpelijk zijn, maar ook een beetje geheimzinnig. Dat is de charme van een gedicht.
Schrijf je met Sinterklaas gedichten?
Ja, maar dat vind ik niet leuk. Het hoort er natuurlijk bij, maar omdat ik dichter ben wordt er van mij verwacht dat het een meesterwerk wordt en dat is toch anders dan wanneer ik zelf gedichten schrijf omdat ik inspiratie heb.

Joukje en Barbara

EEN PODIUM VOOR

Plotsklaps valt de duisternis over het oerwoud. De mannen staken het werk. Ze legden de elektrische zagen neer op de plaats waar ze op dat moment staan.
Krekels tsjirpen in het struikgewas. Een schelle kreet weerklinkt. Janus voelt een koude tocht langs zijn rug strijken. Onbewust gaat hij wat sneller lopen naar het kampvuur. De mannen praten en lachen wat onder elkaar. Janus niet! Janus heeft zijn rugzijde naar het vuur gekeerd en hij kijkt angstig naar de silhouetten van het bos.
Boomtoppen ruisen en een kreet weerklinkt voor de tweede maal. Tussen de bomen is even een donkere schaduw te zien. Haast hysterisch heft Janus zijn stem. 'Daar is ze weer. Zien jullie haar dan niet? Ze komt zich wreken en ditmaal ben ik aan de beurt.' Zijn stem krijgt een berustende klank als hij aan zijn verhaal begint.

'Het begon allemaal een jaar geleden. Mijn broer kreeg dromen waarin een beeldschone vrouw hem smeekte om van het oerwoud af te blijven. Mijn broer legde haar uiteraard uit dat de bomen moesten worden gekapt voor het hout. Het hielp niet, ze bleef maar smeken. Een paar maanden later was mijn broer de vrouw zo moe dat hij toe gaf. Ze glimlachte naar hem en een traan van ontroering gleed langs haar wang. Ze verdween uit zijn leven en mijn broer vergat achteloos de belofte.
Het was alweer een half jaar later dat een oude bedelares hem volgde. Plotseling ging ze recht voor hem staan. Ze nam de kap van haar hoofd en keek hem recht in de ogen. Met een schok herkende hij het gezicht. Zes maanden geleden beeldschone. Nu met vele rimpels en wratten. Afwerend hief hij zijn hand op en herinnerde zich vol schaamte de belofte die hij was vergeten. Maar het was te laat. Zij vervloekte hem en al degenen die zijn werk voort zetten. Een week later werd hij gevonden, verscheurd door wilde beesten.'

Er valt een doodse stilte. Enkele mannen van ver onder de twintig lijken onder de indruk. De rest kijkt meewarig naar Janus en schudt het hoofd. De volgende dag valt een boom de verkeerde kant op en verpletterd Janus. De bedrijfsleider die het moe rapporteren denkt even aan het verhaal van Janus. 'Zou het dan toch...?' Hij schudt zijn grijze hoofd. 'Neh, onzin...'
Maar een ijzige wakkende gil lijkt zijn woorden te logenstraffen.

Colinda Mureau

Van Karen

Traag klom ze de heuvel op. Fijn dat Rob en Sanne haar alleen hadden laten gaan. Rob had nog wel aangeboden om mee te gaan, maar toen ze zijn aanbod afsloeg, drong hij niet verder aan. Buiten adem kwam ze boven. Zonder op te kijken liet ze zich in het gras vallen om uit te blazen. Het was te merken dat ze dit niet meer gewend was. Ze keek over haar schouder naar beneden. Onderaan de heuvel lag het dorp waar ze keihard doorheen was gefietst, bang om aangesproken te worden door kennissen van vroeger. Weer op adem gekomen stond ze op. Rustig keek ze naar het huis, of liever, naar wat er van over was gebleven. De rillingen liepen over haar rug, want sinds die bewuste nacht was ze hier niet meer geweest. Zwartgeblakerd en verkoold stak de ruïne af tegen de blauwe lucht.
Toen ze het plan had opgevat om weer terug te gaan naar het huis, had ze zich niet gerealiseerd hoe erg het was geweest. Ze

Ik moet iets doen. Maar wat? Ik moet de wereld verbeteren. Maar hoe? Ik moet nu beginnen. Maar waar? Ik wil het wel, ik sta al helemaal klaar. Als iemand me nu vertellen wilde, wat ik moest doen en hoe en waar. Ik moet iets doen, ik kan toch niet blijven zitten. Straks is het te laat. Ik moet iets doen. Maar wat? Laat ik maar weer gaan lezen, dit is voor mij te moeilijk.

Carina de Jonge

Een griezel met grote ogen Zo rood als vuur die vlammen tegen twaalf uur loopt door het bos op zoek naar jou. Zijn tanden zijn scherp en grauw. Wacht maar af, hij krijgt je wel. Hij eet je op met huid en haar, 't maakt niet uit rauw of gaar.

Talitha Frohn

streek over het litteken op haar arm. Gedachteloos begon ze naar het huis toe te lopen en naar de spulletjes te kijken die, vaak half verkoold, verspreid in het gras lagen. Plotseling bleef ze abrupt staan. Voor haar voeten lag de pop van haar zusje Karen, onaangestast door vuur en water. Langzaam raapte Marloes de pop op. De tranen stroomden over haar gezicht. Weer beleefde ze die vreselijke nacht.

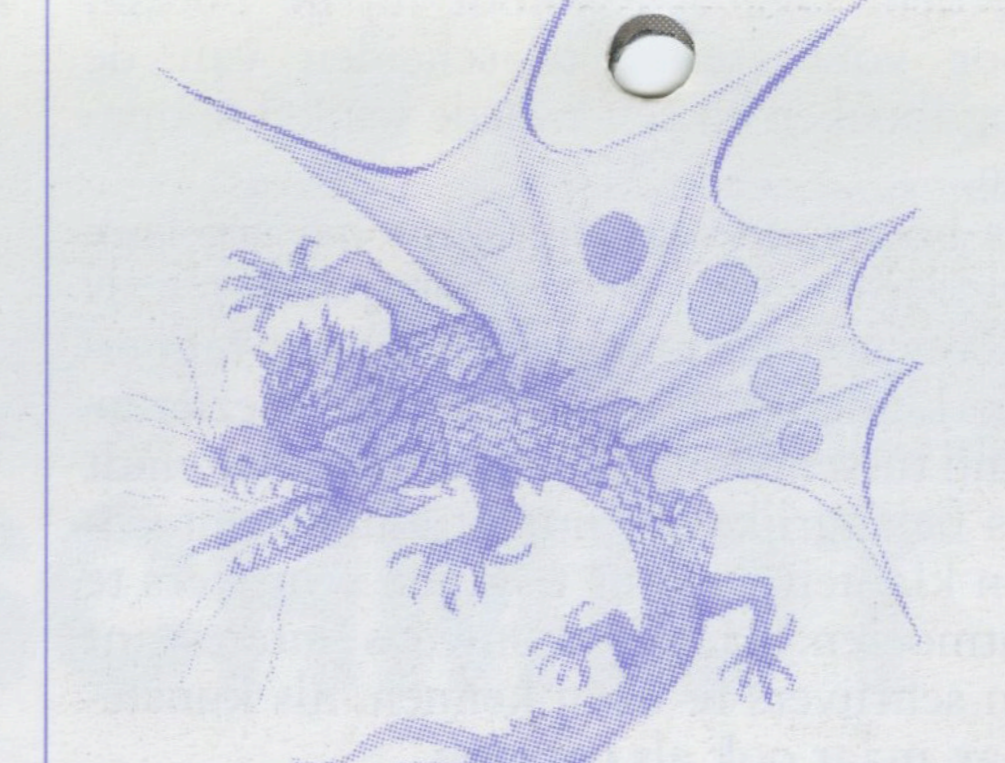
Zoals wel vaker gebeurde, was ze om een uur of één wakker geworden. Omdat ze niet in slaap kon komen, besloot ze een boek te gaan lezen. Het boek waar ze in bezig was, lag beneden in de huiskamer en Marloes besloot het te gaan halen. Toen ze uit haar kamer kwam, zag ze een vreemde gloed. Snel rende ze naar de trap en zag dat ze niet meer naar beneden kon: onder haar stond de gang in brand. Zich vastklemmend aan de trapleunende ze zover voorover om een glimp op te vangen van de slaapkamerdeur van haar ouders, maar door de vlammen kon ze hem net niet zien.

Het ongeloof ging over in ontkenning en pijn. Maar vrees voor de nacht is toch een nieuw gezicht. Het ontzag voor leven werd groter en dieper; de dood restte slechts een dof gevoel dat zich hield tussen machteloosheid en verdriet. Wij willen niet sterven. Wat is de reden van deze plotselinge dood? God weet het antwoord.

Eveline N.

Vampier Er was eens een vampier te Goes Die beet op een avond pardoes Voor hij het wist In een alcoholist En nu slaapt hij uit in z'n roes

Taalgrappen

- * Het jongetje zonder handen is een echt bijdehandje
- * De barometer loopt achteruit
- * Vroeger gingen wij elke week zwemmen, maar dat is nu verwaterd.
- * Zeg nooit nooit.
- * Als vliegen achter vliegen vliegen, vliegen vliegen vliegen achterna.

Bijna panisch van angst rende ze naar Karen's slaapkamer. Het bed was leeg. Ze herinnerde zich dat ze Karen had horen huilen, eerder die nacht. Ze rende naar haar kamer en pakte de telefoon. De lijn was dood. In minder dan geen tijd stond ze op het balkon, waar de badkamer op uit kwam. Twee tot drie meter onder zich zag ze het grasveld. Even aarzde ze nog, want het was een riskante sprong, maar toen ze door een raam in de zijvleugel van het huis de vlammen zag, wist ze dat ze moest. Ze klom op de rand van het balkon, haalde diep adem en sprong.

Marloes kwam bij toen ze een brandend stuk hout op haar onderarm kreeg. Met een gil sprong ze overeind en rende weg, de heuvel af. Onderweg draaide ze zich verschillende keren om. Het huis brandde als een fakkel. Beneden in het dorp rende ze af op het eerste huis dat ze tegenkwam, het huis van de hoofdmeester. Ze bonste op de deur en gilde dat

Een man uit Dost, Kreeg een pakje per post. Toen hij dit opensneed, slaakte hij een verschrikte kreet. Z'n lief had z'n vraag verkeerd aangevoeld Bij het vragen naar haar hand had hij dit slechts figuurlijk bedoeld.

Ine van Hove, Deinze, België

VERRASSING

Stap, stap. Voetstappen op de stoep. Stap, stap, schuifel. Ze houden stil bij nummer 13, een huis dat niet afwijkt van de andere huizen in de straat. De duisternis wordt maar weinig verminderd door de straatlantaarns. De sleutel mist het slot een paar keer voordat hij erin glijdt en het slot met een klik opspringt. Met een geluid dat door merg en been gaat, opent de deur zich om vervolgens weer te sluiten met een zelfde gepiep als de voetstappen binnen zijn.
Gapend knipt Joost het licht in de gang aan. Doodmoe is hij na de wilde disco-avond op school. De dreun galmt nog na in zijn oren. Na zijn jas opgehangen te hebben, strompelt hij de woonkamer in. Hé, hé, eindelijk thuis. Zijn hand tast naar het lichtknopje. Plotseling verstijft hij van schrik. Hij is een ogenblik als verlamd. Iets hard en kouds rust op zijn rechterschouder. Wilde beelden van vampiers en andere monsters schieten door zijn hoofd. Langzaam draait hij zich om en hij kijkt recht in een wit gezicht met een gezwollen litteken op de linkerwang. De mond staat strak en een knobbelneus zorgt ervoor dat het geheel er niet mooier op wordt. Schaduwen geven aan waar de ogen ergens moeten zitten. Een stem zegt: 'Nou, wat vind je van mijn nieuwe Kapitein Haak-kostuum voor carnaval? Vooral dat masker en die haak zijn gaaf, hè!'
Het was de stem van zijn broertje. 'Ben je doof of zo? Wat vind je ervan?' vraagt Kapitein Haak. 'Eh... nou... leuk hoor...' stamelt Joost. Was dat joch de hele avond opgebleven om hem dit te laten zien? Waarom had hij dan niks gezegd? Joost was zich een ongeluk geschrokken. Dan begonnen ze allebei te lachen...

ze erin moest. De hoofdmeester deed open en Marloes riep dat hij de brandweer en een ambulance moest bellen. Nadat dit gebeurd was, werd ze naar het ziekenhuis gebracht, waar ze later hoorde dat haar ouders en zusje waren omgekomen in de brand, die veroorzaakt was door een niet gedooft kaars. Marloes werd, na de genezing van de brandwond aan haar arm, voorlopig naar een gezinsvervangend tehuis gebracht, omdat ze geen familie meer had.

Ze draaide zich om, de pop tegen zich aangeklemd, en liep de heuvel af. Thuisgekomen zette ze de pop op haar kamer, als aandenken. Op Sannes vraag hoe ze eraan kwam, antwoordde ze: 'Van Karen'. Sanne vroeg niet verder.

Eveline N.

Griezelboeken met reductiebon

We konden niet nalaten om deze keer een werkelijk prachtig spannend, griezelig boek 'in de bon te doen', en dat is het boek **Meester van de Zwarte Molen** van Otrifried Preussler. Volgens velen een van de aller-mooiste jeugdboeken die ooit zijn verschenen. Krabat, de hoofdpersoon, raakt verzeild in een molen waar vreemde dingen gebeuren...
Als je dit boek nog niet gelezen hebt, moet je dat zeker doen. En als je 'm al hebt is dit een buitenkansje om hem goedkoop op de kop te tikken om iemand cadeau te doen. Het andere boek dat nu met reductiebon te krijgen is, is **Spoorloos verdwenen** van Gijs Wanders. Zomaar door het huis van een dictator lopen. Kamer in, kamer uit, op zoek naar gegevens over je vader die spoorloos verdwenen is. Als dat niet spannend is. En zeker als je elk moment gesnapt kan worden met alle gevolgen van dien. Niet zomaar een spannend verhaal, maar ook nog iets wat Gijs Wanders zelf heeft meegemaakt.

De Publieksprijs-wedstrijd

Wie meer dan 50 copieën van stemformuliertjes voor de Publieksprijs indiende en de puzzel goed oploste, kreeg de drie volwassenedities van **Kruistoicht in spijkerbroek, Oorlog zonder vrienden** en **Ooster-schelde windkracht** tien gratis. Wij hadden verwacht dat er een handjevol enthousiaste leraren zou zijn die in hun klas de formulieren zou ophalen. Wie schetst onze verbazing toen er meer dan honderd (!!) kinderen het vereiste aantal stembiljetjes instuurde en ook de puzzel goed bleek te hebben opgelost. Wij vonden het allemaal fantastisch tot we ons realiseerden dat dit grapje ons meer dan driehonderd boeken kostte!
Maar al met al is de Publieksprijs een geslaagde onderneming geworden. Bijna 90.000 deelnemers, terwijl het deelnemersaantal de vorige jaren rond de 50.000 schommelde.

ZETDUIVELTJE

Lianne van Dijken uit Culemborg en Lieve D'Hondt uit Antwerpen waren deze keer de twee leden die het eerst een zetduivelje ontdekten. Gefeliciteerd en veel plezier met je boek. Het wordt je zo snel mogelijk toegestuurd.

Het wordt weer winter...

Kijk uit dat je vader je Lemniscaatclubtas niet meepikt. Je weet hoe vaders zijn...

INTERVIEW MET JOS MAES VAN 'DE KLEINE JOHANNES'

Jos Maes, houder van het gezellige boekenwinkeltje, kent ons al sinds we als peuters (in moeders armen) regelmatig 'De kleine Johannes' bezochten en rondsnuffelden in de stapels prentenboeken. Vandaag had nog geen echte ervaring; hij was alleen een verwoed lezer. **Het huisje dat verhuisde** van Virginia Lee Burton was het allereerste boek dat hij verkocht. Hij organiseerde al gauw schoolbeurzen en zijn belangstelling voor kinderboeken werd zo groot, dat zijn winkel te klein begon te worden. Daarom besloot hij de boeken voor volwassenen te scheiden van de jeugdboeken en een tweede winkel te openen.

Als boekhandelaar vindt Jos het erg leuk om kleuters te zien opgroeien, die later als ouders boeken komen kopen voor hun eigen kinderen. Er ontstaat een plezierige band tussen klant en verkoper en dat vindt Jos belangrijk. Hij nodigt auteurs uit om zijn klanten de kans te geven schrijvers te ontmoeten. Het is trouwens interessant om schrijvers te leren kennen, als kunstenaar, maar ook als persoon.
Vandaag brachten we een bezoekje aan Jos Maes, deze keer niet voor zijn boeken, maar om een interview met hem af te nemen.

Wat heeft je op het idee gebracht een boekenwinkel te beginnen?
'Als kind las ik veel en naarmate ik ouder werd, werd dat nog veel meer. Ik vond dat er in Leuven niet echt goede boekhandels waren, dus besloot ik een eigen winkel te starten.' Al lachend voegt hij daar aan toe: 'Ik deugde trouwens niet voor een ander beroep.'

Kan je je eigen top 5 maken?
'Een top 100 zou me beter liggen, maar kom:
- **Pluk van de Petteflet** van Annie M.G. Schmidt
- **Alan en Naomi** van Mycon Levoy
- **Maak me niet kapot** van Lynn Hall

- **Winnie de Poeh** van A.A. Milne
- **Oorlog zonder vrienden** van Evert Hartman
Maar er zijn ook veel auteurs die ik bewonder, zoals Guus Kuijer, Anke de Vries, Michael Ende en Cynthia Voigt.'

Wat voor soort boeken die je verkoopt, lees je zelf?
'Ervaring leert je wat je moet lezen. Dus lees ik de boeken van uitgevers en schrijvers van wie ik weet dat ze goed zijn. Maar ik probeer ook het wel van nieuwe auteurs te lezen.'

Waarom spreken jeugdboeken je meer aan dan boeken voor volwassenen?
'Ik vind dat jeugdboeken levensechter overkomen en dat de gevoelens veel eerlijker weergegeven worden.'

Heb je er ooit aan gedacht zelf een verhaal te schrijven?
'Ik heb al wel ideeën gehad, maar de gave om die uit te werken ontbreekt. Een goed verhaal schrijven is zeer moeilijk. Bewondering voor auteurs heb ik zeker!'

Hoe staan de Vlaamse auteurs ervoor?
'Het is een belangrijke taak voor ons, boekverkopers, om ze bekend te maken, want in het begin zijn ze heel afhankelijk van de boekhandelaars. Ik probeer dus mijn best te doen en dat is me zeker gelukt met Ed Franck en Ronni Hermans.'

Word je boeken nooit beu?
Heel vastbesloten: 'Nee. Ik ben zelfs blij als het weer maandagmorgen is en ik weer omringd ben door mijn boeken. Als ik op reis ben, breng ik zeker een dag door in boekhandels. Het is pas vakantie voor mij als ik in een winkel van iemand anders kan rondlopen.'

Je merkt waarschijnlijk dat Jos echt van (goede!) boeken houdt. Voor ons is hij alszins de ideale boekhandelaar!

Dank u, Jos!

Karlijn en Linde

IN HET VOLGENDE NUMMER

- **De uitslag van de JUBILEUM VERHALENWEDSTRIJD**
- **Een interview met Anke de Vries over haar nieuwe boek**
- **Een verjaardagsverassing**
- **Een interview met de uitgever van Lemniscaat**

Kinderpostzegels

De Kinderpostzegelverkopers onder jullie is het natuurlijk al opgevallen: de prentbriefkaarten voor de Kinderpostzegelactie van dit jaar zijn gemaakt door Ingrid en Dieter Schubert. Sterker nog: ze komen rechtstreeks uit hun boeken **Monkie**, **Platvoetje**, **Helemaal verkikkerd** en **Wie niet sterk is...** Iets om best een beetje trots op te zijn, vinden wij!

Uniek aanbod

Zoals jullie ergens in deze krant kunnen lezen is er wel iets heel speciaals aan de hand met de volgende Lemniscaatkrant. Ter ere daarvan hebben we een wel heel speciale verhalenwedstrijd. Want... dit is de grote kans op professioneel commentaar van een beroepsjury. We zullen een paar van onze beroemde auteurs vragen jullie verhalen te beoordelen. Waar je verhaal over gaat, maakt niet uit, als het in ieder geval maar niet langer is dan 1000 woorden. Grijp deze kans en stuur het mooiste, spannendste, avontuurlijkste, engste of meest romantische verhaal naar ons. Hou wel altijd zelf een kopie, want we sturen de verhalen niet terug.
Behalve een echt vakkundig jury-oordeel ligt er bovendien een heel bijzonder Lemniscaat t-shirt op de winnaar te wachten.

AANMELDINGSFORMULIER
LEMMISCAATCLUB
voornaam _____

achternaam _____

adres _____

postcode/woonplaats _____

land _____

jongen/meisje _____

boekhandel/plaats _____

lidmaatschapsgeld betaald op: _____

(het lidmaatschapsgeld bedraagt f 10,- of 195 BF per kalenderjaar en moet worden overgemaakt voor Nederland op postgiro rekening 614919 of ref. nr. 501546839 ABN Rotterdam t.n.v. De Lemniscaatclub, Postbus 4428, 3006 AK Rotterdam, en voor Vlaanderen op ref. nr. 320-0411311-04 BBL t.n.v. De Lemniscaatclub 2100 Antwerpen) Zodra wij de betaling binnen hebben sturen wij je het hele pakket toe.

COLOFON

De Lemniscaatkrant, de krant van de Lemniscaatclub. Verschijnt viermaal per jaar.
Redactie: Mirjam Elbers, Jos Maes, Karlijn Declerck, Linde Vissenaekens, Ceciel Nijst, Daniëlle Berrevoets, Barbara Sterk, Martijn Schimmel, Joukje Akveld, Manon Ostendorf en Jean Chr. Boele
Productie: Lemniscaat, Rotterdam
Zetwerk en lay-out: Mat-zet bv, Beesd
Druk: Ten Brink, Meppel
Redactieadres: Postbus 4428, 3006 AK Rotterdam

's Avonds laat - Willem Wilmlink

Moeder, je kwam om elf uur thuis
Niet later, zei je zelf.
Ik zit nog steeds alleen in huis.
Het is kwart over elf.

Ik kwam uit bed om negen uur,
ik hield het niet meer uit:
geroezemoes achter de muur,
figuren langs de ruit.

Straks komen dieven om de hoek
en klimmen door het raam.
Naar geld en klokken zijn ze op zoek,
ze fluisteren mijn naam.

Ze vinden onze klok nog wel:
hij tikt vannacht zo bang.
Als ik mijn oma nou eens bel?
Maar nee, die slaapt allang.

O moeder, moeder, kwam je maar.
Of ben je soms op reis?
Ik zit te woelen in mijn haar.
Het wordt al grijs.

De Nederlanders mogen het rustig weten: in Vlaanderen is er rond de knetterende open haard altijd plaats geweest voor vertellers. En wanneer er geheimzinnige verhalen verteld werden, daalde de stem van de verteller zo onheilspellend laag, dat de vlammen als verkleumde jonge hondjes blauwig aan de blokken hout likten. Kinderen en grote mensen hielden hun adem soms zo lang in dat ze er diep moesten over nadenken hoe uitademen weer precies in zijn werk ging.
Vanuit hun hollertjes achter de plinten keken nieuwsgierige muizenfamilies toe hoe de anders zo vervaarlijke kater van schrik tegen de tafelpoot plaste terwijl sappige spook-, vampier- en weerwolfverhalen opgedist werden door een tandeloze boerenknecht of door de vroedvrouw waarvan niemand wist hoe oud ze bij benadering kon zijn (de gissingen liepen zo'n honderdentien jaar uit elkaar!)

Ja, de dagen van vóór radio en tv! Lange Wapper, Jan zonder Vrees, het waterspook, de bokkerijders, de bende van Jan de Lichte, de ongetelde spoken op de Kempische heide, de talloze krankzinnige kluisenaars en kosters van het Vlaanderen van nog maar vijftig jaar geleden: dat waren nog eens vedetten!

De jeugdboekenweek in Vlaanderen loopt van 11 tot 25 maart en de slogan is BOEK! 'Boe' is een oude Vlaamse spokenkreet om kleine kinderen te verwittigen dat er een spook aankomt (spoken hebben geen bel!)
Het klinkt wat kinderachtig, maar ja, de verleiding van BOE + k = BOEK was de inrichters te groot... Er komen weer twee boekenweekgeschenken die iedere erkende boekhandelaar je gratis meegift bij aankoop van boeken voor een bedrag van 600 frank. Op dit ogenblik is over die geschenken alleen geweten dat ze al heel wat uitgeverstof hebben doen opwaaien.
Fijn, wit stof...

Er was eens... Zo begonnen alle verhalen. Er was bijvoorbeeld eens een molenaar. Al weker 'ng was niet één zuchtje wind langs de wielen gestreken en het was nog wel september, de tijd om te malen en geld te verdienen. Op een dag kwam een statig heerschap de heuvel opgeklimmen. Hij zat in een stijf zwart pak en zijn lakschoenen glommen in de lage herfstzon. Hij knikte de molenaar, die werkeloos op de onderste tree van de molenladder zat, vriendelijk toe en vroeg hoe de zaken gingen. Moedeloos schudde de molenaar het hoofd en antwoordde de vreemdeling dat hij desnoods bereid was zijn ziel te verkopen voor een gunstige wind.
'Dat kan,' verzekerde de onbekende hem op ernstige toon. Hij trok een hagelwit document uit zijn binnenzak en overhandigde het, samen met een ganzeveer, aan de verbouwereerde molenaar. 'Hier tekenen!' gebood de lange man. De molenaar wierp zwakjes op dat er geen letters op het papier stonden, maar de ander wuifde die opmerking met zijn witte, gehandschoende hand weg. 'Dat geeft niet,' sprak hij. 'Uit de veer komt trouwens ook geen inkt, zoals je dadelijk zal zien. Het volstaat dat je hier je naam schrijft. Dan is het contract getekend en verschijnen de letters vanzelf.'
De molenaar geloofde het eigenlijk niet. Hij dacht dat de vreemdeling een stadse snoeshaan was, die een buitenman in de maling wilde nemen. Maar de veer, die hem in de rechterhand was geduwd, trok zijn hand naar het papier en hij schreef gedwee zijn naam... De veer kraste, maar er viel niets te zien. Nauwelijks echter had de molenaar zijn naam geschreven, of daar verschenen de letters, de

De leeuw is los - Annie M.G. Schmidt

De leeuw is los! De leeuw is los!
Hij wandelt al door de straten.
Hij wil naar 't Amsterdamse bos,
dat heb ik wel in de gaten.
Hij broemt en hij briest en hij brult
en iedereen schrikt zich een bult.

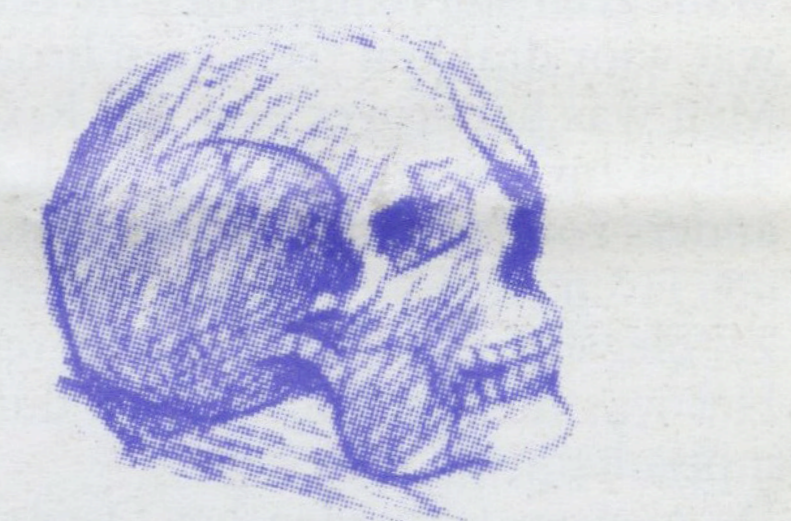
Daar is 'ie al op de Postzegelmarkt,
daar loopt 'ie al over de Singel!
De tram blijft staan en klingelt hard
van klingeldeklingeldeklingel.
Het hele verkeer staat stil...
en de tramconductor geeft een gil!

Nu is hij op de Overtoom!
We worden hoe langer hoe banger...
En iedereen klimt in zijn eigen boom,
de timmerman en de behanger.
O! roept de pianostemmer,
waar blijft nou die leeuwentemmer!

O kijk daar komt een jongetje aan,
o, zou zijn moeder dat weten?
Tsjee, kijk dat jongetje daar eens staan!
Straks wordt 'ie opgevreten!
Wie is dat jongetje dan?
Warempel, het is onze Jan...!

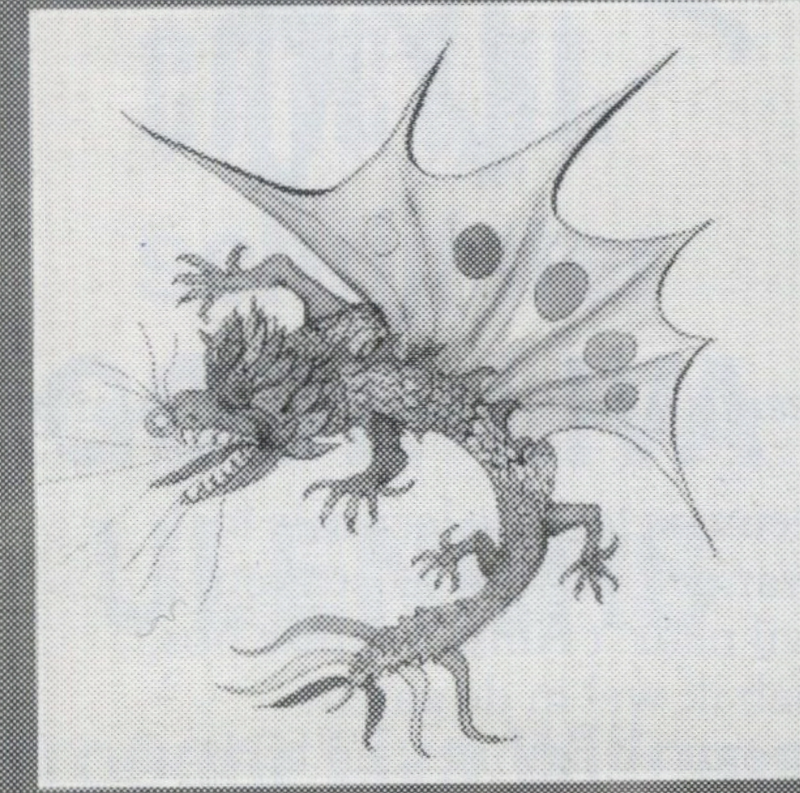
Hij haalt een klontje uit z'n zak,
wat gaat hij toch beginnen?
De leeuw wordt mak!
De leeuw wordt mak!
De leeuw begint te spinnen!
Hij aait hem eens over zijn rug
en brengt hem naar het circus terug. Hoi!
En brengt hem naar het circus terug.
Hoera!!!

uit: Ziezo, uitg. Querido

de schoot van de boer in slaap. De kinderen moesten naar bed, al konden ze de eerste uren de slaap niet vatten. Buiten blafte een hond naar de oude maan die rossig onderging. Over de zandweg liep de verteller terug naar zijn plaggenhut op de heide. Of hij daar ooit is aangekomen, weet niemand. Hij werd in elk geval nooit meer gezien. De maan, ja, die zou het kunnen weten, maar wie het van haar gehoord heeft, moet nog geboren worden!

Draken

Volksterhalen uit Kleurrijk Nederland

FRAGMENT uit Volksverhalen uit kleurrijk Nederland - Draken

Verhalen uit de Nederlandse verteltraditie

RIXT VAN OERD

Zij woonde in het oosten van Ameland, een woest gebied, het Oerd genaamd. Op het uiterste puntje waar nauwelijks nog mensen konden wonen, had zij haar hut gebouwd. Niemand wist wie zij was en waar ze van-

daan kwam. Wel staat vast dat zij Rixt of Ritske heette en dat zij haar hut zelf gebouwd had van stukken wrakhout.

Ze ging met niemand om. Eenmaal in het jaar kwam zij weleens in het dorp, maar ze was liever moederziel alleen, in haar armelijke hut. En nog liever dwaalde zij 's nachts en ontijf over het Oerd. Langs de vloedlijn verzamelde zij wrakhout en in de duinvalleien zocht zij kruiden, en daar brouwde zij toverdranken van.

Wat dat voor dranken waren? Waartoe zij dienden? Niemand die het wist. Want geen sterveling kon ooit vermoeden wat voor dranken zeeheksen brouwen.

Men was het erover eens dat Rixt met de duivel op goede voet stond. Hoe zou zij anders zonder middelen van bestaan kunnen leven en wonen op die eenzame plek? Zij bleek de mensen niet nodig te hebben. Het was dus duidelijk dat de duivel haar moest helpen.

De mensen vermeden het Oerd, want ze wilden niet graag behekst worden. Wie er niets te zoeken had, die ging er niet naar toe. En wie er toch moest zijn - strandjutters en vissers - zei gebeden op en keerde snel terug naar het veilige dorp.

Dit kwam de Oerdheks goed uit: hoe minder mensen er in haar buurt kwamen, hoe beter. Zij had haar haveloze hut, ze jutte en zocht kruiden. Op zomeravonden zat zij onder haar oude 'flarieboom', een knoestige woest uitgegroeide vlier, en keek grimmig voor zich uit. Jaren geleden had zij de vlier geplant. En later kreeg zij nog gezelschap van een oude magere koe, die zij voor wat strandgoed had geruild in het naburige dorp. Ze verzorgde het beest trouw.

Eens op een dag echter bleek de heks plotseling verdwenen. Haar hut bleef eenzaam, evenmin zag men haar in de duinen of langs de zee. De oude vlier groeide en bloeide, ook al was de vrouw er niet meer. Maar het dansende licht werd nooit meer gezien het duivelslicht, dat ongeluk bracht, dood en verderf.

Na een afschuwelijke nacht, laat in de herfst, toen een brik was gestrand, was het afgelopen met de oude vrouw. Ook deze brik had zij, met haar wilde lantaarn, ten ondergang gedoemd, en de buit bleek groter dan ooit tevoren. Zij had gekrijst van vreugde bij het zien van de vele sieraden.

Maar toen zij knielde bij die ene jongen, toen zij zich in haat kromde over het lichaam van Sjoerd, haar eigen zoon, toen verstarde zij. Haar begerige vingers, die al in de zakken tastten, lieten plotseling los en verstijfden; haar schelle kreet verstomde; het gruwelijk licht in haar ogen doofde. Zij viel dood neer naast haar zoon, van wie zij had gedacht dat hij al lang verdronken was. Jaren geleden was hij in opstand gekomen tegen zijn moeder die de eenzaamheid verkoos, en van huis weggelopen. Zij had nooit meer iets van hem vernomen.

Men zegt, dat er toen een barmhartige golf is gekomen. Die heeft de oude vrouw en haar zoon meegevoerd, ver, ver de grote zee in. Haar vervallen hut heeft jaren standgehouden. En van de knoestige oude vlier die het huisje nog overleefde, sneed men takken af om ze te planten in de eigen tuin. Soms, in duistere najaarsnachten, dwars tegen weer en wind, hoort men hoe langs duinen en stranden een vrouw om haar kind roept. Het is de geest van Rixt, weelagend om Sjoerd, haar enige zoon.

PUZZEL: SPANNENDE FRAGMENTEN WENTELTRAP

1. 'Ze haalde de hele la eruit en legde hem op het bed. Achterin glinsterde iets. Eva's ogen werden groot en starend. Het was een splinternieuwe revolver. Het prijsje zat er nog op.' (6e letter van de titel)

2. 'Hoog en zwart verrees de burcht van Scharnitz boven het duistere dal. Dolfs wens was in vervulling gegaan: het regende niet. Het leek er zelfs op dat de lucht iets helderder werd.' (15e letter van de titel)

3. 'Ik was niet boos, niet eens meer echt bang, maar wel in de war. Waarom moest ik gedood worden, en waarom zou Juniper, van wie ik absoluut zeker wist dat ze van me hield, dit met mij laten gebeuren?' (4e letter van de titel)

4. 'Op een aardkluit in een vore aan de rand van de Woestenij zit een dikke raaf naar hem te kijken. Huiverend ziet Krabat dat ook de raaf maar een oog heeft - het linker oog ontbreekt.' (14e letter van de titel)

5. 'Daan beet hard op zijn knokkels. Wat moest hij nou doen? Als hij op opa bleef wachten... De deur piepte, en hij stond roerloos. De deur piepte opnieuw, en Daan sloop op zijn tenen naar de deur van het keukentje.' (7e letter van de titel)

6. 'Met ingehouden adem staarde Leny hem aan. Wie was die man? En hoe was hij haar kamer binnengekomen?' (5e letter van de titel)

7. 'Op dat moment hoorde hij vlugge voetstappen. Bliksemsnel keerde hij zich om. Maar hij was te laat..., hopeloos te laat. Martin Jonkers en zijn vriend hadden de loopplank bereikt, doch ze schenen op eens geen haast meer te hebben. Voor Arnold was er geen uitweg.' (10e letter van de titel)

8. 'Diep drong de kou door onder zijn zware jas, nestelde zich in zijn botten, versuifte zijn denken. Opnieuw kwam de vloed, rukte aan de geteisterde dijken en gaf het verdrinkende land de genadeklap. Een paar meeuwen schreeuwden. En het werd donker.' (5e letter van de titel)

9. 'De tovenaars zat meteen kaarsrecht overeind. Opnieuw een klop, nu luid en duidelijk. Maurizio staakte zijn geroer in de kookpot. "Ik geloof dat er geklopt wordt, Maestro." "Ssst!" siste Dwaalspoor. "Still!"' (7e letter van de titel)

10. 'De luiken waren onzorgvuldig gesloten. Kennelijk een werkkamer of een bibliotheek met wanden vol boeken. Hij rekte zich om beter te kunnen zien en schrok toen. Daar zat monsieur Gireauld, achter een bureau.' (laatste letter van de achternaam van de schrijver/schrijfster)

Stuur je oplossing naar:

Lemniscaatclub
Postbus 4428
3006 AK Rotterdam

Onder de goede inzenders verloten we een Lemniscaatboek naar keuze. Vergeet dus niet je naam, adres, woonplaats en je favoriete Lemniscaatboek te vermelden!

Peter Utton - De heksenhand - uitg. Lemniscaat
Een bloedstollend verhaal over een vader die zijn kinderen van een afschuwelijke heks redt, door haar afgrijselijke hand af te hakken. Maar is vader wel zo dapper als hij zegt?

Satoshi Kitamura - Een straatje om - uitg. Van Holkema & Warendorf
Als Lily met haar hond Niki gezellig gaat wandelen, blijkt dat voor Niki niet zo'n leuk uitje. Hij ziet in de meest normale dagelijkse dingen de engste monsters.

Griezelprentenboeken

Helen Oxenbury en Michael Rosen - Wij gaan op berejacht - uitg. Gottmer
Vier 'stoere' kinderen gaan met hun vader en moeder op berejacht. Dapper trotseren zij alle gevaren. Totdat zij de beer tegen het lijf lopen.

Jeanne Willis en Susan Varley - Ook draken moeten slapen - uitg. Lemniscaat
Als Draak Daan moet gaan slapen is hij vreselijk bang voor... enge kinderen. Zijn moeder stelt hem gerust en zegt dat kinderen alleen in sprookjes bestaan. Opgelucht gaat Daan slapen. Maar dan komt het verdwaalde jongetje Jeroen in Daans bed terecht.

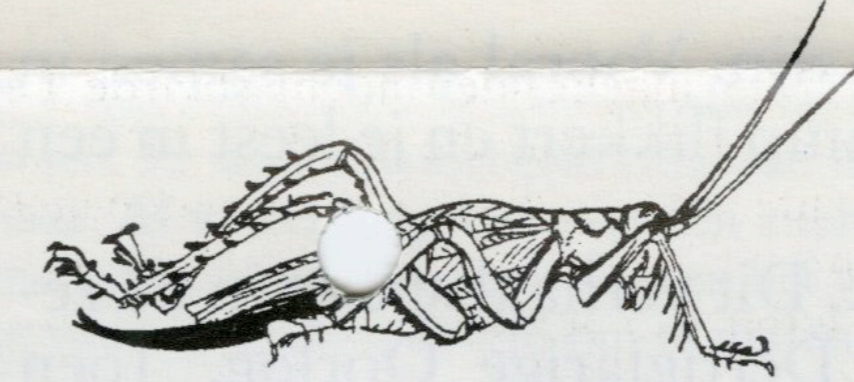

GRIEZEL-BOEKENTIPS

Jan Pienkowski - Het spookhuis - uitg. Ploegsma
Een supergriezelig-pop-up-boek, over een huis waar enge beesten de buurt onveilig maken. In de kasten, die je open kunt maken, vind je de meest griezelige dingen.

Roald Dahl - De heksen - uitg. Fontein
Ook al heeft zijn Noorse grootmoeder hem nog zo op de gevaren van De heksen gewezen, toch belandt de ik-figuur van dit boek in de armen van deze vreselijke monsters. En de gevolgen daarvan zal hij de rest van zijn leven met zich mee moeten dragen!

Käthe Recheis - Het spookuur - uitg. Lannoo
Bundel met griezelverhalen van o.a. Edgar Allan Poe, Wilhelm Hauff, Charles Dickens en Orson Wells. Sommige zijn sprookjesachtig, andere humoristisch of echt griezelig.

GRIEZELLEN MET EEN STRIPBOEK

GRIEZELLEN. Dat is het thema van deze krant. Maar zijn er ook griezelstripboeken? En wanneer griezel je eigenlijk? Voor een antwoord op deze laatste vraag kun je bijvoorbeeld in de Dikke Van Dale kijken. Daar vind je het volgende onder 'griezelen': een huiverende gewaarwording hebben. Maar waar griezel of huiver je dan van? Of anders gezegd: 'wanneer heb jij een huiverende gewaarwording?' Als je ziet dat een 'gespierde borstkas' een klein zielig mannetje met zijn wijsvingers vermorzelt? Of als je ziet dat een kannibaal netjes de botjes afkluift? Als bij jou dan al de rillingen over je lijf lopen, dan zal jij niet gauw een echt griezelstripboek pakken. Laat staan een echte griezelroman. De meesten beginnen pas te griezelen als ze een science fiction-strip lezen. Bijvoorbeeld bij het zien van al die onmenselijke wezens en die onnatuurlijke beesten. Hiermee begint het echte griezelwerk. Want als je zo'n strip aan het lezen bent, lopen je, voor je het weet, de koude rillingen over je rug.

De grote massa slaat al gauw het boek dicht als ze een strip van een echte, gespecialiseerde griezelstrip schrijver lezen. Zoals van de Amerikaan Frederic Wertham. Die heeft echt griezelige griezelstrips geschre-

Rindert Kromhout - Het geheim van de afgebeten vingers - uitg. Zwijzen
Ergens in het portiek van een kerkje in Rome staat een stenen masker met een grote mond. Als je daar je vingers in steekt, terwijl je een leugen vertelt, worden je vingers zo afgebeten. Het verhaal over het geraamte van een meisje met de zeis en weegschaal (ook echt in Rome te bekijken!), dat daarbij hoort, is echt om te griezelen.

Mensje van Keulen - Vrienden van de maan - uitg. Querido
De jongste uit een vierfamilie, Landolino, snakt naar een menselijke bruid. Zijn familie kan zijn gemjammer niet langer verdragen en ontvoert Anneke uit de boekhandel.

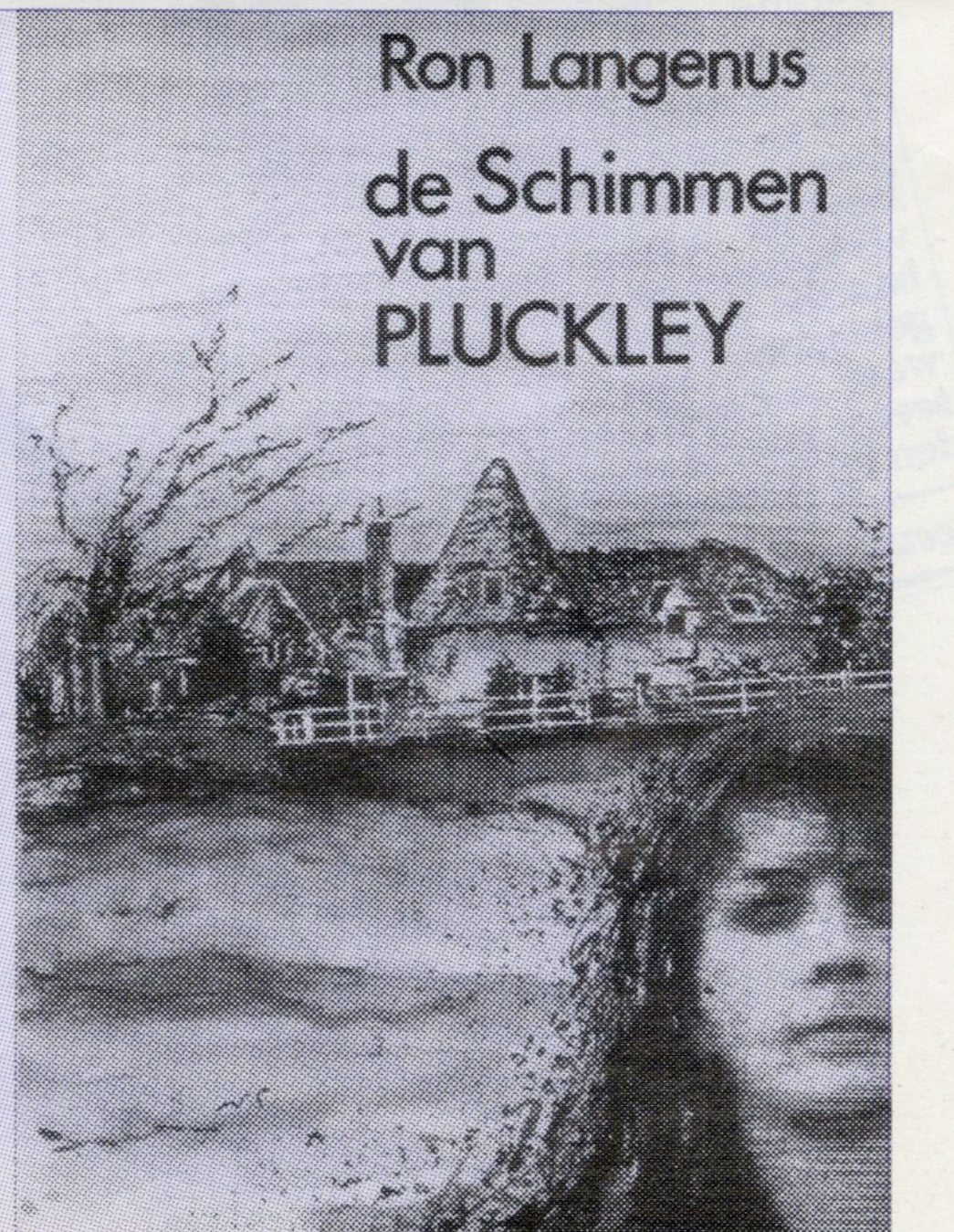
Ingrid Uebe - Het spook dat aan de waslijn hing - uitg. Facet
Een verzameling korte verhalen over spoken, vampiers en dinosaurussen. Vriendelijke, plezierige, uitnodigende verhalen voor kinderen die al op jonge leeftijd de smaak van het enge te pakken hebben. De vampiers en spookkastelen van tekenaar Marvano spreken tot de verbeelding, die lustig op hol slaat bij het lezen van deze 20 griezelstories.

Ton van Reen - Het duvelsjong en andere weerwolfverhalen - uitg. Van Goor
Vroeger geloofde men behalve in heksen ook in weerwolven. Dat was extra griezelig, want een heel normaal mens kon in de ban van de duivel 's nachts veranderen in een vreselijke wolf, die in het ergste geval zelfs kinderen at.

Jacques Weyters - De Koning van de Onderwereld - uitg. Harlekijn
Een bloedstollend verhaal over Pol, die het thuis niet zo gemakkelijk heeft, omdat zijn ouders steeds ruzie maken. Gelukkig heeft hij Moppie, zijn hondje, nog. Als Moppie tijdens een wandeling op een oud fabrieksterrein in een gat valt, twijfelt Pol dan ook geen moment en springt hem achterna. Daar valt Pol in handen van een psychopaat die met zijn krokodil in het riool leeft.

Ron Langenus - De schimmen van Pluckley - uitg. Facet
Een griezelboek voor de professionals. Huiveringwekkend van begin tot einde. Twee Vlaamse tieners raken in Zuid-Engeland in een storm verzeild en vinden onderdak bij een oude vrouw. 's Anderendaags vernemen ze dat het dorp, Pluckley, van de buitenwereld is afgesneden. De gebeurtenissen die daarop volgen, overtreffen in die mate je fantasie dat je er niet aan twijfelt of dit is werkelijkheid! Geen gemakkelijk boek en daarom voorbehouden aan doorgewinterde griezelfanaten van boven de 16.

De strips van Frederic Wertham zijn hier in Nederland niet echt bekend. Bekende stripfiguren in Nederland zijn bijvoorbeeld Suske en Wiske, Asterix en Obelix, Kuifje en natuurlijk niet te vergeten Donald Duck. Staan er in deze strips ook griezelstukjes? Misschien wel. Als je tenminste een ontmoeting tussen Suske en een supergrote kreeft om te griezelen vindt. Of als jouw kiezen al gaan klapperen als je ziet dat Obelix bij een paar gladiatoren grondig huishoudt. En zo kom ik toch weer terug bij de vraag 'wanneer griezel je?' Het antwoord op deze vraag kan alleen JIJ geven!

INTERVIEW
met de Vlaamse

GRIEZEL-
schrijfster
GODE-LIVA
ULENERS

(Vroeger Liva Willems)

Op zondag 27 oktober om 14.30 uur heb ik een afspraak met Liva Willems. Het was erg moeilijk om voor ons beiden een geschikt moment voor een interview te vinden, zodat ik heel blij ben dat ze een stukje van haar zondag aan mij wil opofferen. Gode-Liva blijkt een gezellige vrouw, bij wie je je onmiddellijk thuis voelt. We zitten boven in haar werkkamer, als ik mijn vragen, die vooral de 'griezeltoer' op moeten, op haar afvuur.

Waarom is Liva Willems Gode-Liva Uleners geworden?

Dat is op zich al een lang griezelverhaal! Tot mijn zevende jaar ben ik bij mijn tante opgevoed. Toen kwam ik weer in mijn echte gezin terecht. Maar dat was eigenlijk geen normaal gezin: mijn moeder wilde haar kinderen voor zichzelf en regelde het zo dat wij van vader werden weggehouden. Gewoonlijk is het de taak van de ouders om hun kinderen te steunen, maar mijn moeder keerde het om en verwachtte dus van ons dat wij haar steunden. De verschrikkelijke kwaadheid van mijn vader hierom durfde hij niet uitwerken op haar, maar dat deed hij op mij (ik was de oudste) in de vorm van verbale agressie. Zo komt het dat ik de naam Uleners een horror-naam vond waar ik een hekel aan had en veel verdriet en pijn. Daarom koos ik ook voor de naam Liva Willems. Ik ben heel lang in therapie geweest en heb zo ontdekt dat ik een heel moeilijke jeugd heb gehad. Als kind besef je namelijk niet wat je allemaal overkomt.

Hoe lang schrijf je al jeugdboeken?

Tweeëndertig jaar geleden werd mijn eerste hoorspel uitgezonden. In totaal heb ik ongeveer twintig boeken geschreven.

Je schrijft boeken voor kleuters, maar ook voor veertienjarigen. Is dat niet moeilijk, die leeftijdsverschillen?

Helemaal niet! Ik wil aansluiten bij de leefwereld van het kind. Zo voelt een jong kind zichzelf het middelpunt van de wereld. Schrijf ik voor een veertienjarige, dan

heb ik de indruk dat die naast me zit; schrijf ik voor een kleuter, dan zit kleine Liva bij me op schoot. Ik kan mezelf heel goed ontdubbelen.

Welke (jeugd)auteurs vind je zelf goed?

Miep Diekmann, zeker als ze voor jonge kinderen schrijft.

Willy Spillebeen, Marilyn Sachs en Guus Kuijer, vooral zijn Krassen in het tafelblad. Midas Dekkers, onder andere De Dinosaurius. Hij kan zulke rake dingen schrijven en hij doet me gieren van het lachen. Een uitstekend boek om telkens een verhaal uit te lezen voor het slapen gaan.

Denk je dat elk mens een portie griezelen nodig heeft?

Ja, dat denk ik. Het is een uitlaatklep voor het donkere deel van onszelf dat we liever niet kennen. We moeten onze duistere kanten onder ogen durven zien, anders duwen we ze weg en worden ze monsters. Dat is niet gezond: het zal toch tot een uitbarsting komen en dan zal het een hevige zijn.

Waarvan griezel je zelf?

Ik griezel niet zoveel. Sinds mijn therapie leef ik in vrede met mezelf en heb ik een beschermd gevoel. Een gewelddadige scène op de televisie kan me wel doen gruwelen, maar ik griezel vooral van begeleidende, straffe geluiden en muziek.

Na het lezen van Nee Pedro nee zou je bijna denken dat de realiteit meer doet griezelen dan fantasieverhalen. Wat denk je daarover?

Iemand zei me eens: 'Het is een griezelig verhaal waar je het achteraf koud van hebt.' 't Is waar, het is een wreed boek, maar intussen is het toch al vertaald in zes talen. En de Noorse, nummer zeven, is op komst!

Ik verneem nog dat er in februari een nieuw boek van Gode-Liva Uleners verschijnt: De draak van Oef. Het telt 355 pagina's en zal in twee delen worden uitgegeven bij Bakermat. Het gaat over twee ouderdraken die 'hun drang naar vuur' verkeerd gebruikten in het bos van Oef en nu hun pasgeboren draakjes verbieden nog vuur te spuwen. Grote ellende voor Fik en Feek! En veel Troebels in het bos van Nowal (van De Feeën van Niks). Maar het eindigt erg 'leerzaam'... Een griezelboek komt er nog wel. Later! Het interessante gesprek met deze boeiende vrouw is langer geworden dan ik had gedacht: ze heeft ook zoveel te vertellen! Gode-Liva en ik, we hebben allebei het gevoel dat het goed is geweest.

Karlijn

BLOED UIT KRAAN

Van onze correspondent MADRID, woensdag Inwoners van het West-spaanse plaatsje Barco de Valdeorras keken de afgelopen dagen vreemd naar het rode water dat uit hun kraan kwam. Zij dachten dat de leidingbuizen verroest waren.

De gemeentesecretaris grapt dat er misschien een wijndepot lek was geraakt. Maar een onderzoek bracht aan het licht, dat de oorzaak aanmerkelijk minder smakelijk was.

De kleur was afkomstig van bloed, dat jarenlang via het plaatselijke slachthuis in de bodem terecht was gekomen.

De Telegraaf

PRAAGSE LEGENDE

Ook oude legendes kunnen griezelig zijn. Vooral als je samen in een bijna leeg hotel in Praag zit. De lamp flikkert en je leest in een boekje over Praag het volgende:

'Ook de Kleine Zijde heeft een spook. Dit verhaal speelt in de zeventiende eeuw, in de tijd van de Dertigjarige Oorlog. Toen woonde er in de stad een Zweedse soldaat, wiens hebzucht niet te stillen was. Natuurlijk probeerden alle soldaten, nadat zij de Kleine Zijde ingenomen hadden, een zo groot mogelijke buit te vergaren. Maar deze soldaat overtrof al zijn makkers. En toen hij zelfs voor de kerken niet rechtsomkeert wilde maken, hakten bewoners van de Kleine Zijde op een avond zijn hoofd af en namen de buit weer van hem af. Sindsdien, zo zegt men, duikt er af en toe een Zweed zonder hoofd in de nauwe straatjes van de Kleine Zijde op. Hij bestijgt zijn paard en rijdt dan rond met zijn hoofd onder zijn arm...'

Belgische UFO's kwamen uit disco

BRUSSEL (RTR/DPA) - Nadat in het Belgische Hasselt tal van meldingen waren binnengekomen dat er UFO's of vliegende schotels boven de stad circelden, is de politie op onderzoek uitgegaan.

Het onderzoek wees uit dat de verschijnselen werden veroorzaakt door een plaatselijke discotheek, die met kleurige patronen tegen de lucht projecteerde.

Brabant's Dagblad

Vrouwen verdacht van hekserij verbrand

JOHANNESBURG (AP) - In Zuid-Afrika zijn twee vrouwen uit hun huizen gesleept en verbrand door een menigte, die verdacht van hekserij. De politie van het thuisland Transvaal zei dat de vrouwen, 60 en 67 jaar oud, door hun belagers benzine waren overgoten met vervolgens op brandende autobanden gegooid. In afgelegen gebieden van Zuid-Afrika, waar hekserij wordt gepraktiseerd, komen dergelijke moorden op 'heksen' vaker voor.

Leeuwarder Courant

• Drie jaar na haar vermissing is het lichaam van een Amerikaanse vrouw door haar vrieskist in de ouderlijke woning.

Algemeen Dagblad

Man staat op uit graf: familie valt dood neer

RIYADH (AP). - In Saudië is onlangs een man uit zijn graf opgestaan na 27 uur levend begraven te zijn geweest. Maar de vreugde was van korte duur, want zijn moeder en zus schrokken zo van zijn verschijning, dat ze ter plekke dood neervielen. Dat heeft het dagblad Al-Riyadh gisteren gemeld.

Volgens het dagblad was Moteg Zafer al-Shahrani in coma geraakt na een ongeval bij een graanmolen. Nadat zijn familie ervan was overtuigd dat hij was overleden, lieten ze hem begraven. De man zei dat hij na zijn ontwaken in het graf urenlang om hulp had geschreeuwd en uiteindelijk door enkele langslappende schaapherders werd opgegraven.

Haarlems Dagblad

Fietser op A27 uit angst voor tandarts

HILVERSUM - Een Hilversumse fietser is gisteren door een motoragent van de vluchstrook van de A-27 gehaald. De man fietste op en neer en was volledig in de war.

Hij had een afspraak met de tandarts en was kennelijk van de zenuwen de weg kwijt geraakt. De politie bracht hem naar huis. Het is niet bekend of hij de tandartsafpraak nog heeft gehaald.

Gooi- en Eemlander

Pas op: overstekende spoken

LILLEHAMMER (AP). - Wegarbeiders hebben aan een weg in het zuiden van Noorwegen een verkeersbord geplaatst dat waarschuwt voor 'overstekende spoken'. In de omgeving van de weg, en vooral in de buurt van de bouwkeet, hadden zich zulke bizarre en onverklaarbare dingen voorgedaan dat een waarschuwing op zijn plaats leek.

Het rood-witte driehoekige verkeersbord attendeert weggebruikers op een bovennatuurlijk verschijnsel dat meerdere malen door de wegwerkers gemeld zou zijn.

'Een aantal van onze mensen heeft zulke vreemde dingen meegemaakt in en bij onze bouwkeet dat ze zweren dat er spoken in de buurt zijn' aldus de woordvoerder van het Noorse departement van Wegverkeer, Geir Haslé. Het verkeersbord is gemaakt om het 100-jarig jubileum van de Geiranger-snelweg te vieren.

Haarlems Dagblad